

Paul van Loon

Meester Kikker

Met tekeningen van
Hugo van Look

Leopold

Paul van Loon

Meester Kikker

BEKROOND
DOOR DE
NEDERLANDSE
KINDERBOEK

Met tekeningen van
Hugo van Look

Leopold

Paul van Loon

Meester Kikker

Met tekeningen van Hugo van Look

Leopold
Amsterdam 2009

© 1995 Paul van Loon
Omslag en illustraties: Hugo van Look
Uitgeverij Leopold, Amsterdam

ISBN 978 90 258 5395 2 / nur 282

www.leopold.nl

Deze digitale editie is gemaakt naar de eenentwintigste druk, 2009

Voor oom Henk, alle ooievaars en de kikkers van
vroeger

1 Een geheim

‘Ik heb een geheim.’

De kinderen van groep 3 – 4 keken op.

Allemaal legden ze hun kleurpotloden neer en keken vol belangstelling naar meester Frans.

‘Is het een groot geheim, meester?’ vroeg Sita. Zij was een klein meisje met de kleur van melkchocolade en zwart krullend haar.

Ze zat het liefst helemaal vooraan in de klas, omdat ze meester Frans zo aardig vond.

Meester Frans knikte.

‘Het is een supergeheim.

Zo groot dat ik het nog nooit tegen iemand heb durven vertellen.’

‘Waarom niet?’ vroeg Dennis.

‘Is het zo erg dan?’

‘Het is heel bijzonder,’ zei meester Frans.

‘De meeste volwassenen zouden mij niet geloven.

Maar ooit moet je een geheim toch delen met iemand.

Ik durf het alleen aan jullie te vertellen, omdat jullie zo’n aardige klas zijn.’

Afwachtend keek de klas de meester aan.

Het is altijd spannend als iemand je een geheim gaat vertellen.

Voorals het een supergeheim is.

‘Beloof me,’ zei meester Frans, ‘dat je mijn geheim nooit aan iemand anders vertelt.

En vooral niet aan grote mensen.

Dat zou rampzalige gevolgen hebben.

Ze zouden zeggen dat ik een gevaarlijke gek ben.

Of dat ik nooit meer voor de klas mag staan.’ ‘Dat beloven wij, meester,’ riep de hele klas meteen.

‘Ook niet tegen juf Suzan,’ zei meester Frans. ‘Want misschien kijkt zij mij dan nooit meer lief aan, of alleen met een vies gezicht.’

‘Ook niet tegen juf Suzan,’ herhaalde de klas plechtig.

‘Aha, verliefd,’ zei Dennis. ‘De meester is op juf Suzan.’

Meester Frans bloosde.

‘Echt niet.’

‘Echt wel,’ zei Dennis.

Sita stompte Dennis tegen zijn schouder.

‘Schei nou uit, stommerd.

Laat de meester verder praten.’

Iedereen was nu wel heel erg benieuwd.

Wat was dat voor een geheim, waardoor iemand je met een vies gezicht zou aankijken?

Zweetvoeten?

Bedplassen?

Was de meester in zijn vrije tijd misschien een vieze man?

Meester Frans zuchtte diep.

‘Goed dan.

Wat ik nu ga vertellen klinkt misschien ongelooflijk, onvoorstelbaar en onmogelijk.

Maar het is waar.’

De kinderen zaten allemaal op het puntje van hun stoel.

Het was doodstil in de klas.

Meester Frans liep snel naar de deur.

Hij keek even in de gang om te zien of er niet stiekem iemand stond mee te luisteren.

Meneer Stork wilde wel eens luistervink spelen op de gang.

Maar gelukkig stond hij er niet, deze keer.

Meester Frans sloot de deur zachtjes en zijn stem daalde tot een fluisterton.

‘We moeten heel voorzichtig zijn.

Verkeerde oren mogen niet horen wat ik nu ga zeggen.’

Sita hing bijna helemaal over haar tafeltje van ongeduld.

‘Zeg het dan, meester. Wat is er dan?’

Meester Frans legde zijn hand op zijn borst.

‘Ik ben niet hetzelfde als andere mensen. Meestal zie ik eruit zoals nu.

Maar soms ben ik iets anders.’

‘Iets anders? Wat dan meester?’ riep Dennis, die naast Sita zat.

‘Toch geen weerwolf, hoop ik,’ zei Wouter.

‘Doe niet zo mal,’ zei meester Frans. ‘Weerwolven bestaan alleen in enge films en in boeken van Paul van Loon, waar jij nog veel te jong voor bent.

Nee, het zit zo...’

2 Mondje dicht!

Meester Frans haalde een keer diep adem, alsof hij een flinke duik in het diepe ging maken. ‘Wacht,’ zei hij. ‘Eerst moeten jullie zweren dat jullie mijn geheim zullen bewaren.’

‘Dat zweren we, meester,’ riep de hele klas. Dennis zuchtte.

‘Als u het nou niet vertelt, wil ik het niet eens meer weten, hoor!’

‘Oké, Dennis, hier komt mijn geheim.

Soms... ben ik een kikker.’

Alle kinnen zakten omlaag.

Meester Frans keek tegen twintig open monden aan.

Hier en daar zag hij kiezen met gaatjes.

In Annemaries mond blikkerde haar beugel.

Jaap miste een voortand.

En bij Dennis zag hij duidelijk een roze kauwgom achter zijn kiezen zitten.

‘Monden dicht, het tocht hier,’ zei meester Frans.

Alle monden klaptten dicht.

‘Wat zei u nou precies, meester?’ vroeg Dennis, terwijl

hij aan het staartje op zijn achterhoofd trok.

‘Ik zei: monden dicht, het...’

‘Nee, daarvoor! Van die kikker,’ zei Dennis. Meester Frans glimlachte.

‘O, dat! Soms ben ik een kikker.’

Sita keek hem met grote ogen aan.

‘Echt waar, meester?’

Houdt u ons niet voor de gek?’

Meester Frans schudde zijn hoofd.

‘Serieus echt eerlijk waar!’

Het was natuurlijk even stil in de klas.

Het gebeurt niet elke dag dat iemand je vertelt dat hij soms een kikker is.

Volwassenen zouden waarschijnlijk meteen in lachen zijn uitgebarsten.

De kinderen keken naar meester Frans.

Ze waren allemaal dol op hem.

Hij had altijd goede zin, hij gaf leuk les en hij deed in de pauzes vaak mee met spelletjes op het schoolplein.

Hij had nog nooit tegen hen gelogen.

Het was moeilijk om te denken dat hij nu niet de waarheid sprak.

Ze wilden hem best geloven.

Maar toch, een kikker, dat kon haast niet.

De meester zag er ook helemaal niet kikkerachtig uit, vond Sita.

Misschien was het een nieuw spelletje?

Op het schoolplein bedacht hij ook altijd nieuwe spelletjes, zoals vertikkertje, of haasje onder.

‘Dus dan wordt u van meester Frans meester Kikker,’ zei Dennis.

‘Wat een fantastisch, geweldig geheim.

Kwaak eens een keer, meester Kikker.’

Meester Frans glimlachte.

‘Jij gelooft mij niet, hè Dennis?’

Jij denkt zeker dat het een grap is.’

Op dat moment rinkelde de schoolbel.

Meester Frans stond op.

‘Morgen praten we verder.

Maar denk erom: mondje dicht!’

Hij pakte zijn jas.

‘Als jullie het niet erg vinden, ga ik nu.

Ik heb iets heel dringends te doen.’

Voor iemand iets kon zeggen, was meester
Frans de deur uit.

‘Waar moet die zo snel heen?’ zei Annemarie. Normaal
wachtte de meester altijd tot iedereen de klas verlaten had.

‘Misschien gaat hij wel in een kikker veranderen,’ zei
Wouter.

Dennis lachte.

‘Geloof jij dat echt?’

‘Kwee nie,’ zei Wouter.

‘Nou, de meester liegt anders nooit, hoor,’ zei Sita.

Dennis grinnikte.

‘Volgens mij is het een grote grap van hem.’

‘Maar waarom heeft hij dan nu opeens zo’n haast?’ vroeg
Annemarie.

‘Er is maar één manier om dat uit te vinden,’ zei Dennis.

‘We gaan hem achterna. Kijken wat hij gaat doen.’

3 Dierenwinkel

Dennis, Sita en Wouter liepen naar buiten.

In de verte verdween de meester om de hoek van de straat.

‘Kom op, erachteraan,’ zei Dennis.

Sita bleef staan.

‘Ik ga niet mee.

Ik vind het stom om de meester stiekem te volgen.’

‘Nou, wij niet, kom op, Wouter.’

Wouter keek Sita aan.

‘Ik wil wel eens zien of hij echt een kikker wordt, Sita.’

‘Nou, vertel het morgen op school maar.’

Een beetje boos liep Sita weg.

Wouter keek haar even na en ging toen achter Dennis aan.

Meester Frans liep met snelle stappen door de straat.

Dennis en Wouter achtervolgden hem op een afstandje.

Ze zorgden ervoor dat hij hen niet kon zien.

Meester Frans keek soms in een etalage, maar liep dan snel weer verder.

‘Waar gaat hij heen?’ vroeg Wouter.

‘In elk geval niet naar huis, want hij woont de andere kant op,’ zei Dennis.

‘Wacht, verstoppen! Hij kijkt onze kant op.’

Snel kropen ze weg achter een auto.

Meester Frans stond stil voor de etalage van een dierenwinkel.

Wouter loerde over het zijspiegeltje van de auto. ‘Wat doet de meester bij die winkel?’

Ze slopen achter de geparkeerde auto’s langs, tot ze in de etalage konden kijken.

Daar zat een grote stenen kikker in een vijvertje.

Gun uw vijver een kikker stond op een bord naast het vijvertje.

En daaronder: En gun de kikker een vijver. Dennis lachte zachtjes.

‘Misschien wil onze meester Kikker een vijver voor zichzelf kopen.’

Plotseling keek meester Frans om, alsof hij hen gehoord had.

Snel doken de jongens weg.

Toen ze weer durfden te kijken was de meester verdwenen.

‘Waar is hij gebleven?’ zei Dennis.

Ze liepen naar de etalage waar de meester zojuist nog gestaan had.

Nergens was meester Frans te zien.

Ze keken in de etalage, waar de stenen kikker doodstil in de vijver zat.

‘Kom op,’ zei Dennis.

‘Wat doen?’

‘Naar binnen. Kijken of de meester daar is.’

In de dierenwinkel waren een paar klanten. Dennis liep langs de rekken met hondenvoer en de hokken met cavia's en hamsters.

Hij probeerde de meester ergens te ontdekken.

Wouter was blijven staan bij de etalage en keek nu van binnen op het vijvertje met de stenen kikker.

‘Dennis,’ siste hij.

‘Wat is er?’

‘Kom gauw!’

Dennis kwam bij Wouter staan.

‘Daar!’

Wouter wees naar het vijvertje in de etalage. Behalve de stenen kikker zat er opeens ook een echte kikker in de vijver.

Zijn kop kwam net boven het water uit.

Hij staarde met bolle ogen omhoog naar Wouter en Dennis.

‘Zat die kikker er net ook al?’

‘Nee,’ zei Dennis.

‘Ik heb hem tenminste niet gezien.’

‘En meester Frans is opeens verdwenen,’ zei Wouter.

Dennis draaide zijn hoofd met een ruk naar Wouter.

‘Je bedoelt...’

Wouter knikte.

‘Volgens mij zit daar onze meester Kikker.’

4 Botsing

Dennis keek een poosje naar de kikker.

Was dat echt meester Frans?

‘Kwaak,’ zei de kikker en het was of hij Dennis strak aankeek.

‘Die ogen!

Dat lijken de ogen van meester Frans,’ fluisterde Dennis.

‘We moeten hem meenemen,’ zei Wouter.

‘We kunnen hem niet hier in de etalage laten zitten.’

‘Kan ik jullie helpen, jongens?’ klonk opeens een stem achter hen.

Verschrikt keken Dennis en Wouter op.

Het was de mevrouw van de dierenwinkel.

‘Nee hoor, we kijken zomaar,’ zei Dennis.

‘O,’ zei de mevrouw, maar ze bleef staan.

Dennis keek Wouter aan.

Wat nu?

Ze moesten snel een plannetje verzinnen om de kikker de winkel uit te krijgen.

‘Mijn vriend is eigenlijk op zoek naar caviavoer,’ zei Dennis.

‘Kunt u hem even wijzen waar dat staat?’

De mevrouw glimlachte.

‘Natuurlijk, kom maar mee, jongeman.’

‘Maar ik...’ zei Wouter.

Dennis stootte hem aan.

‘Ga nou maar met die mevrouw mee, Wout.’

De mevrouw nam Wouter mee naar een rek midden in de winkel.

‘Kijk, hier staat het caviavoer.’

‘Mooi,’ zei Wouter.

‘Wil je één doos?’

Wouter schudde zijn hoofd.

Hij zag dat Dennis iets uit de etalage pakte.

‘Wil je dan twee dozen?’

Dennis liep onopvallend naar de uitgang.

Hij wenkte Wouter.

‘Nee, dank u, ik hoef niets,’ zei Wouter.

‘Ik heb geen cavia’s en zelf lust ik geen caviavoer.’

Snel liep hij naar de uitgang.

‘Wacht jij eens even,’ riep de mevrouw.

‘Wat is dit voor gekkigheid!’

Maar Wouter rende al achter Dennis aan.

‘En? Heb je hem?’ hijgde hij, toen ze buiten de winkel stonden.

‘Hier is hij.’

Dennis haalde de kikker onder zijn jas vandaan. Hij keek in de winkel.

‘Kom, snel weg, anders komt die mevrouw achter ons aan.’

Vlug liepen ze verder langs de winkels.

‘Het is ongelooflijk,’ zei Wouter.

‘Sita gelooft haar oren niet, als we het haar morgenvroeg vertellen.

Mag ik hem even vasthouden?’

Dan kan ik zeggen dat ik de meester gedragen heb.’

‘Maar wat moeten we nu met hem?’ zei

Dennis, terwijl hij de kikker aan Wouter gaf. Ze liepen langs een bloemenwinkel waaruit plotseling iemand naar buiten kwam.

Wouter zag hem niet en de man botste tegen hem op.

‘Pas op,’ riep Dennis.

De kikker spartelde en glipte uit Wouters handen.

Hij plonsde in een met water gevulde emmer, waarin drie bossen tulpen stonden.

Wouter keek ontzet naar de emmer.

‘De meester!’ zei hij.

‘O, pardon, jongens,’ zei de man. ‘Ik...’

Verbaasd keek Dennis de man aan.

‘De meester!’ zei hij toen weer.

5 Rozen

Meester Frans stond voor hen met een bos rode rozen in zijn handen.

‘Dat is ook toevallig dat ik jullie hier tegenkom, jongens.’

‘Ja, heel toevallig,’ zei Dennis.

Wouter keek van de meester naar de emmer.

Hij begreep het nog niet helemaal.

‘Hoe kan dat nou?’

U was toch een k... au!’

Nijdig keek hij naar Dennis, die hem tegen zijn enkel geschopt had.

‘Mooie rozen hebt u daar,’ zei Dennis.

‘Voor wie zijn die?’

Meester Frans werd een beetje rood.

‘O, zomaar, voor een kennis.

Nou, ik moet snel weg, jongens.

Tot morgen.’

‘Dag meester.’

Gehaast verdween meester Frans.

Dennis hurkte bij de emmer met bloemen.

De kikker was tegen de bloemstelen op geklommen en

keek nu over de rand van de emmer.

Dennis wees naar hem en keek toen Wouter aan.

‘Deze kikker was dus meester Frans, volgens jou.

Nou, mooi niet, oen.’

‘Jij bent zelf een oen, oen.

Jij begon over zijn ogen.

Net die van meester Frans, zei jij.’

Ze keken elkaar even boos aan en begonnen toen tegelijk te lachen.

‘Nou ja, we zijn er dus allebei ingetrapt,’ zei Dennis.

‘Heeft de meester ons mooi te pakken met zijn grap, zonder dat hij het zelf weet.’

Wouter knikte.

‘Voor wie zouden die rozen eigenlijk zijn?’ Dennis lachte.

‘Wat denk je!

Voor juf Suzan, natuurlijk.’

‘Mag ik er even bij, jongens?’ vroeg een mevrouw.

Ze bukte om een bos tulpen uit de emmer te pakken.

Met een gil sprong ze terug.

‘Een pad!

Er zit een vieze pad tussen de tulpen.’

‘Dat is geen pad, maar een kikker,’ zei Wouter. ‘Als u hem kust, verandert hij misschien in een schoolmeester,’ zei

Dennis.

Hij stootte Wouter giechelend aan.

Ondertussen was de eigenaar van de bloemenwinkel naar buiten gekomen.

Dennis pakte Wouter bij zijn arm en trok hem mee.

‘Wegwezen, anders krijgen wij de schuld.’

De vrouw wees naar de emmer.

‘Die kwajongens hebben een beest in die emmer gestopt.

Blijf staan, jullie.’

Maar Dennis en Wouter staken de straat al over en verdwenen tussen de winkelende mensen. ‘Tjonge, meester Frans brengt ons wel in moeilijkheden met zijn kikkergrap,’ hijgde Wouter.

‘Vertellen we het morgen tegen de rest?’ ‘Natuurlijk,’ zei Dennis.

‘Dan weten ze meteen dat het een grap is.

Maar we moeten allemaal net doen of we hem echt geloven, dan kunnen we nog lol hebben.’

6 Kwaak

‘Goedemorgen, meester Kikker,’ zei Dennis, toen ze de klas in liepen.

Een paar kinderen giechelden.

Dennis en Wouter hadden voor school alles verteld over de rozen en de bloemenwinkel en de kikker.

Iedereen geloofde nu dat de meester een grap met hen uithaalde.

Meester Frans was gewoon verkikkerd op juf Suzan.

Daarom zei hij dat hij soms een kikker was.

‘Ssst, niet zo hard,’ zei meester Frans, terwijl hij links en rechts de gang in keek.

‘Niemand mag het weten, behalve jullie.’

Snel ging iedereen op zijn plaats zitten.

‘Vertel nog eens wat meer van uw geheim, meester,’ zei Dennis.

‘Wanneer wordt u een kikker?’

Meester Frans glimlachte.

‘Ik dacht wel dat jullie dat zouden willen weten.’

Hij ging op zijn stoel zitten en wreef peinzend over zijn neus.

‘Meestal gebeurt het wanneer ik om de een of andere reden heel sterk aan een kikker moet denken.

Dan heb ik een kikker in mijn hoofd, als het ware.

En die wordt groter en groter, tot ik zelf die kikker ben.’

‘Klinkt simpel,’ zei Wouter, terwijl hij stiekem naar Dennis knipoogde.

‘Kunnen wij dat ook leren, meester?’

Ik zou best soms een leeuw willen zijn, of een beer.

Dan kan ik een paar van die etters uit groep 6 pakken.’

Iedereen gierde het uit, want Wouter was een magere spriet met rossig stekeltjeshaar en heel veel sproeten.

Met armdrukken had hij al drie keer van Annemarie verloren.

Niemand kon zich hem als een leeuw of een beer voorstellen.

Meester Frans wachtte tot de kinderen waren uitgelachen.

‘Zo simpel is het niet, Wouter.’

‘Waarom niet, meester?’

‘Er zijn maar heel weinig mensen op de wereld die zijn zoals ik.

Het is iets erfelijks.

Mijn vader was soms een kikker, net als mijn opa, mijn opa’s vader en mijn opa’s opa.’

Hij knikte.

‘Mijn familie heeft altijd aan het water gewoond, eeuwenlang.

Ik denk dat het daardoor komt.

Mijn oud-oud-oudoom Archibald was in zijn tijd een heel beroemde kikker.

De Kikkerman noemden ze hem.

Hij reisde over de hele wereld en dineerde met koningen.

Maar hij kwam droevig aan zijn einde.’

Meester Frans rilde even.

‘Wat gebeurde er, meester?’ vroeg Dennis. Meester Frans keek de klas rond.

Het leek of zijn stem een beetje bibberde.

‘Het ergste van het allerergste!

Hij werd opgeslokt door een ooievaar.’

‘Huuu,’ zei Dennis.

‘Een ooievaar! Da’s pas eng!’

Onder de tafel stootte hij Wouter met zijn knie aan.

‘Bere-griezelig!’ zei Wouter.

‘Dat is echt wel erg,’ zei Annemarie.

Meester Frans knikte met een serieus gezicht.

‘Later zijn er nog veel meer erge dingen met voorouders van mij gebeurd.

Sommigen werden gevangen genomen en in kooien gezet.

Anderen werden meegenomen door rondreizende kermissen.

Ze werden kermisattracties, waar mensen naar konden komen kijken.'

'Oeioei,' zei Jaap.

'Als dat maar niet met u gebeurt.'

Het klonk alsof hij het echt meende.

Meester Frans schudde zijn hoofd en glimlachte.

'Dat gebeurt heus niet, hoor.

Als mijn geheim maar geheim blijft.'

'Meester, als u een kikker bent, hoe wordt u dan weer uzelf?' vroeg Wouter.

Kijken wat hij nu verzint, dacht Dennis.

Meester Frans leek niet verrast door de vraag van Wouter.

'Slimme vraag Wouter, want dat is soms een probleem.

Kikker worden gaat vanzelf.

Maar het is moeilijker om weer mens te worden.

Dan moet ik namelijk...'

Terwijl hij dat zei, werd meester Frans bleek.

En daarna leek het of zijn gezicht lichtgroen werd.

'Meester, bent u ziek?' vroeg Sita.

Meester Frans gaf geen antwoord.

'O, o,' zei hij.

‘Ik heb te veel over kikkers gepraat.

Nu gebeurt het weer.

Ik heb een kikker in mijn hoofd.

Dat was niet de bedoeling.’

Zijn gezicht werd echt groenig.

Hij wilde nog iets zeggen, maar toen hij zijn mond opende, zei hij: ‘Kwaak.’

Met een sprong vloog hij van zijn stoel.

Dennis klapte in zijn handen.

‘Knap, meester, net echt.’

Meester Frans greep zichzelf vast aan een tafeltje.

Hij bibberde over zijn hele lijf.

Iedereen lag dubbel van het lachen.

‘Keigoed, meester,’ riep Wouter.

‘Spring nog eens een keer.’

Sita lachte niet.

Ze vond dat meester Frans er opeens vreemd uitzag.

Zijn ogen werden boller en puilden bijna uit. Niemand scheen het te zien, de hele klas lag in een deuk.

De handen van meester Frans werden groen en tussen zijn vingers verschenen zwemvliezen. Tegelijkertijd begon hij te krimpen.

‘Kijk dan!’ gilde Sita.

Iedereen hield op met lachen.

Voor hun ogen verschrompelde meester Frans. Waar hij zojuist nog gestaan had, zat nu een groene kikker op de vloer.

Meester Frans was meester Kikker geworden. Opeens was het doodstil in de klas.

Dennis keek met open mond naar de kikker.

‘O nee, het is echt!’

Op dat moment ging de deurklink omlaag.

7 Strafpunten

‘Waarom wordt hier niet gewerkt?’

‘Twee strafpunten voor iedereen.’

Meneer Stork kwam binnen met opgeheven vinger.

Sinds drie maanden was hij de nieuwe directeur van basisschool De Klem.

Hij was een lange, dunne man en hij was net zo streng als hij eruitzag.

In zijn hand hield hij een opschrijfsboekje, waarin hij druk aantekeningen maakte.

‘Meester Frans, waarom bent u niet bezig met lesgeven?’ zei hij, zonder op te kijken van zijn boekje.

‘Waarom liggen er geen boeken op de tafels? Kent u de wet van Stork nu nog niet uit uw hoofd?’

Toen er geen antwoord kwam, ging hij verder: ‘Er mag op school niets gebeuren zonder toestemming van de directeur.

Zo luidt de wet van Stork.

Weet u het weer, of moet ik nog een paar strafpunten uitdelen om uw geheugen op te frissen?’

‘Wat een eikel is die vent toch,’ fluisterde Dennis.

Niemand durfde hardop iets te zeggen.

Ze waren allemaal nog ondersteboven van de verandering die meester Frans ondergaan had. Toen er nog steeds geen antwoord kwam, keek meneer Stork pas op van zijn boekje.

Hij zag dat meester Frans er niet was.

Verbaasd keek hij rond, toen betrok zijn gezicht.

Hij strekte een arm uit en wees met een lange vinger naar meester Kikker, die voor het schoolbord op de grond zat.

‘Wat is dat?’

Zijn stem klonk ineens snerpnd als een cirkelzaagmachine.

Dennis was de enige die antwoord durfde te geven.

‘Dat is een kikker, meneer.’

Meneer Stork keek hem vernietigend aan.

‘Dat zie ik ook wel, brutale vlegel.

Eén strafpunt erbij voor jou.

Denk je dat ik achterlijk ben?’

Dennis knikte met een onschuldig gezicht. Gelukkig zag meneer Stork dat niet, hij keek weer naar de kikker.

‘Hoe komt die kikker in de klas?’

Niemand zei iets.

Het was immers een geheim.

‘Twee strafpunten erbij voor deze hele klas,’ zei meneer

Stork.

‘En nu wil ik een antwoord! Want anders...’

8 Vermorzelen

‘Nou? Komt er nog wat van?’ zei meneer Stork.

De kinderen keken elkaar aan.

Niemand wilde het geheim van meester Frans verraden.

Maar de neus van meneer Stork werd steeds roder en dat belooft niet veel goeds.

Sita vond altijd dat de neus van meneer Stork op een snavel leek, vooral als hij rood werd.

Opeens kreeg Dennis een idee.

‘Die kikker is van meester Frans,’ zei hij.

‘Het is zijn huisdier.

Hij heeft hem meegebracht voor, eh, voor...’ ‘Voor de dierkundeles,’ riep Sita snel.

Ze werd meteen vuurrood, want jokken was niet haar gewoonte.

Maar dit was een noodgeval, dat voelde de hele klas aan.

‘Het gaat over reptielen,’ vulde Annemarie aan. Meneer Stork knikte peinzend.

Hij glimlachte zelfs even.

Het was een duivelse glimlach.

‘Zo zo, dus meester Frans heeft een huisdier meegebracht.’

Hij wreef in zijn handen.

‘Dan heeft meester Frans de wet van Stork ernstig overtreden.

Het is verboden huisdieren mee naar school te brengen zonder toestemming van de directeur. Dat zijn meteen tien strafpunten!’

Snel maakte hij een aantekening in zijn boekje. ‘Waar is meester Frans eigenlijk?’

‘Hij... hij is even naar de wc,’ zei Sita en ze werd nog roder.

Meneer Stork leek dat niet te merken.

Hij ging zelfs vrolijker kijken en maakte nog een aantekening.

‘Kijk eens aan.

Nog een overtreding.

Meesters mogen de klas tijdens de les niet verlaten zonder toestemming van de directeur. Nog vijf strafpuntjes extra.’

‘Kwaak,’ zei meester Kikker.

Meneer Stork zette een stap in de richting van de kikker.

‘Aangezien meester Frans zonder toestemming is gaan plassen, zal ik even de les overnemen. Kikkers zijn geen reptielen, maar amfibieën. Wezens, die zowel in het water als op het land kunnen leven.’

Hij kwam nog wat dichterbij meester Kikker. ‘Kikkers zijn vieze, slijmerige modderkruipers.’ Zijn stem schoot omhoog.

‘Weke, walgelijke kwakers, die je moet vertrappen, vermorzelen, verbrijzelen.’

Meneer Stork zette nog een stap en stond nu vlak naast meester Kikker.

De schoenen van de directeur waren glanzend zwart en hadden dikke, rubberen zolen. ‘Verpletteren moet je ze,’ hijgde meneer Stork. ‘Zodat ze uit elkaar spatten als een rotte tomaat.’

Hij tilde zijn voet op, boven meester Kikker. De kinderen verstijfden toen zij begrepen wat meneer Stork van plan was.

‘Nee!’ gilde Sita.

9 Uit het raam

De zwarte schoen van meneer Stork kwam met een dreunende klap neer op de vloer.

Meester Kikker was net op tijd weggesprongen.

Hij zat nu onder de stoel van Sita.

‘Hier jij, slijmerig ondiep,’ riep meneer Stork. ‘Niet doen,’ riep Sita.

‘Dat is meester...’

Snel drukte Wouter zijn hand tegen Sita’s mond.

Meneer Stork keek Sita met een vuile blik aan.

‘Bemoei je er niet mee.

Vijf strafpunten.’ Meester Kikker vluchtte de klas in en hupte onder de stoelen door en tussen de voeten van de leerlingen.

‘Houd hem tegen!

Pak hem!’

Met grote passen liep meneer Stork langs de stoelen en probeerde meester Kikker met zijn voet te vermorzelen.

Niemand verroerde zich.

‘Doe dan wat!

Waarom helpen jullie niet mee? Tien strafpunten voor

de hele klas.’

De kinderen konden maar net op tijd hun voeten wegtrekken, anders had hij die ook platgetrapt.

‘Gek,’ fluisterde Wouter.

‘Helemaal gek.’

Dit kon niet goed gaan.

Meneer Stork was door het dolle heen.

Elke keer dat hij mis stampte, werd hij woester.

Als hij zo doorging, was de meester dadelijk veranderd in een hoopje kikkermoes.

En het zag ernaaruit dat dit elk moment kon gebeuren.

Meester Kikker was in de hoek van het klaslokaal terechtgekomen.

Hij kon geen kant meer op.

Meneer Stork kwam dreigend op hem af.

‘Ha, nu heb ik je.’

Met grote passen liep hij langs de leerlingen. Ook langs Thijs, een kleine onopvallende jongen.

Thijs strekte heel onopvallend even zijn been. Meneer Stork struikelde, viel en smakte tegen de vloer.

Razendsnel kwam Dennis van zijn plaats.

Hij pakte meester Kikker op en liep met hem naar het raam.

Annemarie opende het raam.

Dennis boog over de vensterbank en zette meester Kikker voorzichtig onder de struiken.

‘Niet weggaan, meester,’ fluisterde hij.

Terwijl meneer Stork overeind krabbelde, ging Dennis snel weer op zijn plaats zitten.

De directeur wreef over zijn neus, waar een paarse plek op verscheen.

Hij wist niet waarover hij gestruikeld was.

Door de klap was hij een beetje duizelig en zag hij alles dubbel.

Twee Thijsen zaten onschuldig met vier armen braaf over elkaar.

Dennis en Annemarie keken vol belangstelling naar een dikke bromvlieg, die tegen het plafond zat.

Meneer Stork keek naar de hoek van het klaslokaal, waar meester Kikker gezeten had.

Hij zag twee hoeken, maar hij zag geen twee kikkers.

Hij zag ook niet één kikker.

‘Waar zijn de kikkers gebleven?’

Ik bedoel, waar is die kikker?’ schreeuwde hij.

‘Hij is weg, meneer,’ zei Wouter.

‘Hij is het raam uit gesprongen.’

‘Vijf strafpunten voor jou,’ riep meneer Stork. ‘Ik deed toch niks,’ zei Wouter.

Meneer Stork wankelde en keek scheel naar de punt van zijn neus.

Die was behoorlijk opgezwollen.

‘En twintig strafpunten voor de kikker!’ riep hij.

‘Zonder toestemming van de directeur mag hij het lokaal niet verlaten.

Ik ga hem ogenblikkelijk op mijn lijst zetten.’

Niemand zei iets.

Meneer Stork liep onvast de klas uit.

Hard trok hij de deur achter zich dicht.

‘Die is zo gek als een draaideur,’ zei Dennis. ‘Maar waar is de meester nu?’ zei Sita.

10 Kus

‘Meester, waar bent u?’

Dennis hing uit het raam en speurde tussen de struiken.

Alle kinderen stonden met hun neus tegen de ruit gedrukt.

‘Ik heb hem al,’ zei Dennis.

‘Hij zat nog op de plek waar ik hem heb neergezet.’

Met twee handen tilde hij meester Kikker over de vensterbank de klas in.

Hij zette hem voorzichtig op zijn tafeltje. Meester Kikker spartelde niet tegen.

Hij bleef rustig op een rekenschrift zitten.

De hele klas kwam eromheen staan.

Wouter ging bij de deur staan, voor het geval meneer Stork terugkwam.

‘En nu?’ vroeg Annemarie.

‘Hoe wordt meester Kikker weer meester Frans?’

Ze keken elkaar aan.

Niemand wist het antwoord.

‘Stel je voor dat hij dagenlang zo blijft,’ zei Sita.

‘Kwaak,’ zei meester Kikker.

‘Meester, verstaat u ons?’ zei Dennis.

‘Het spijt me dat ik u eerst niet geloofde.

Maar nu moet u weer meester Frans worden. En snel graag, voor meneer Stork terugkomt.’ Meester Kikker zei niets.

Met zijn bolle ogen staaarde hij naar het plafond waar de dikke bromvlieg rondkroop.

‘Hij begrijpt ons niet,’ zei Wouter.

Dennis had een diepe rimpel in zijn voorhoofd. Opeens schoot hem te binnen wat hij voor de grap gezegd had tegen de mevrouw bij de bloemenwinkel.

‘Ik weet het!’ riep hij.

‘Iemand moet hem een kus geven.

In sprookjes helpt dat altijd.

Als de kikker een kus krijgt, wordt hij een mens.’

Iedereen keek Dennis verbijsterd aan.

‘O ja?’ zei Annemarie.

‘Wil jij een kikker kussen?’

Dennis schudde zijn hoofd.

‘Ik niet.

Ik heb het bedacht.

Iemand anders moet het doen.’

Hij keek Annemarie aan.

‘O nee,’ zei Annemarie en ze rilde.

‘Ik ga geen kikker kussen, zelfs al is hij eigenlijk meester Frans.’

‘Wie dan?’

Dennis keek naar de gezichten van de anderen. ‘Mij niet gezien,’ zei Wouter.

‘Van kikkers krijg ik uitslag,’ zei Maartje.

‘Ik mag van mijn moeder geen kikkers kussen,’ zei Rianne.

‘Mij niet gezien,’ zei Jaap.

‘Misschien verander je dan zelf in een kikker, in plaats van andersom.’

Het was duidelijk dat niemand zin had om meester Kikker te kussen.

Aarzelend stapte Sita naar voren.

‘Ik doe het wel,’ zei ze zachtjes.

‘Goed van jou, Sita,’ zei Dennis.

Iedereen stapte opzij.

‘Durf jij het echt?’ vroeg Annemarie.

Sita keek naar meester Kikker.

Hij zat daar maar doodstil te zitten.

Zijn ogen volgden de bromvlieg, die nu rondjes door de klas vloog.

Alleen zijn keel bewoog af en toe.

Ze boog over het tafeltje tot haar gezicht vlak bij meester Kikker was.

Van dichtbij kon ze de bobbelige groene huid goed zien en de glanzende, bolle ogen.

Hij leek in de verste verte niet op meester Frans.

Iedereen hield zijn adem in.

Sita slikte iets weg.

Toen tuitte zij haar lippen en kneep haar ogen dicht.

Vlug kuste ze meester Kikker, boven op zijn koude, klamme kop.

Het gaf een griezelig gevoel aan haar lippen. Alsof ze een pudding kuste, die juist uit de koelkast kwam.

Snel deed ze een stap achteruit en veegde met haar mouw langs haar lippen.

‘Brrr,’ zei Annemarie. ‘Dapper, hoor!’

Iedereen keek vol spanning naar meester Kikker.

Nu moest het gebeuren.

Seconden gingen voorbij.

Minuten gingen voorbij.

Er gebeurde niets.

‘Jammer,’ zei Dennis ten slotte.

‘Het experiment is mislukt.’

11 Vlieg

Beteuterd keek Sita naar meester Kikker.

Ze was een beetje kwaad op hem.

Waarom was hij niet veranderd?

Nog steeds voelde ze de klamme kikkerhuid op haar lippen.

En dat was voor niets geweest! Annemarie legde haar hand op Sita's schouder. 'Geef niet, hoor.

Het was toch heel dapper van je.'

Sita knikte alleen maar.

Ook de anderen stonden er verslagen bij.

Wat nu?

'Misschien moeten we er een dierenarts bij halen,' zei Thijs.

'Een dierenarts?

Die kikker is echt niet ziek, hoor,' zei Dennis. 'We hebben eerder een toverfee nodig.'

Ze begonnen ineens allemaal druk door elkaar te praten.

Even lette niemand meer op meester Kikker. Zijn ogen volgden de bromvlieg, die traag langs het tafeltje vloog.

Plotseling schoot zijn kop iets naar voren.

Zijn bek ging open en hij rolde zijn tong uit. Slik. Weg vlieg.

‘Hè bah,’ zei Rianne.

‘De meester heeft een vlieg opgeslokt.’

‘Nou en?’ zei Wouter.

‘Dat doen kikkers wel vaker.’

De kikker hikte.

Zijn ogen puilden uit en plotseling begon hij als een gek rond te tolleren.

‘O nee, misschien was het een giftige vlieg,’ zei Sita.

Meester Kikker tolde zo hard rond, dat de kinderen alleen nog een groene werveling zagen.

Daaruit kwamen plotseling armen en benen te voorschijn.

Meester Frans was weer terug.

Hij zat boven op het rekenschrift van Dennis en tolde nog na.

Zijn kleren waren verfrommeld en zijn haren zaten flink door de war.

Met twee handen hield hij zijn hoofd vast.

Zijn gezicht was spierwit.

Geen wonder, dacht Sita, als je zojuist aan de verpletterende schoenzool van meneer Stork ontsnapt bent.

Ze was meteen niet meer boos, zo blij was ze dat de meester weer normaal was.

‘Lieve help, ik ben zo dol als een draaimolen,’ zei hij.

Een beetje verdwaasd keek hij de klas rond.

‘O ja, dat wilde ik eigenlijk zeggen: alleen als ik een insect eet, word ik weer een mens.’

12 Kikkerbiljetjes

Iedereen in groep 3 - 4 keek voortaan met andere ogen naar meester Frans.

‘Er is vast niemand op de wereld, die zo’n bijzondere meester heeft als wij,’ zei Dennis.

‘We moeten goed op hem letten.

Hem beschermen, als het nodig is.’

‘Beschermen?’

‘Waartegen?’ vroeg Wouter.

‘Nou, tegen ooievaars bijvoorbeeld.’

‘Man, ooievaars zie je hier nooit,’ zei Annemarie.

‘Die zijn hartstikke zeldzaam, bijna uitgestorven volgens mij.’

Dennis haalde zijn schouders op.

‘Weet ik veel.

Tegen meneer Stork dan.

Die had onze meester bijna doodgetrapt.’

Sita knikte heel hard.

‘Dennis heeft gelijk, meneer Stork is gevaarlijk.’

Vanaf toen nam Dennis een bromvlieg in een glazen potje met een dekseltje met gaatjes mee naar school.

Hij noemde hem zijn
Bromvlieg voor Noodgevallen.

De volgende dag stond juf Suzan na school op meester Frans te wachten in de gang.

Juf Suzan was een gezellige juf, die altijd door de gang danste en zwierde.

Als zij liep, leek het alsof ze zweefde, alsof haar voeten elk moment los van de vloer konden komen.

Voor dat dansen en zwieren had ze natuurlijk eerst toestemming gevraagd aan de directeur. Zij was de enige leerkracht zonder strafpunt. Juf Suzan had de wet van Stork nog nooit overtreden.

‘Dag Frans,’ zei ze.

Meester Frans moest meteen blozen.

‘Dag eh, Suzan.’

Juf Suzan zweefde om meester Frans heen.

‘Zeg, heb jij mij dat mooie boeket rozen gestuurd,

Frans?’

Meester Frans werd nog roder.

‘Eh, rozen?’

‘Tja, er zat geen kaartje bij. Ik dacht dat ze van jou kwamen.’

‘Ik eh, ik geloof van wel, Suzan.’

Wouter en Sita stonden bij de kapstok hun jas aan te trekken.

De rest van de klas was de school al uit. ‘Mallerd,’ zei juf Suzan.

‘Heb jij vanavond iets te doen?’

Ze pakte zijn hand beet.

‘Kijk dan, ze is verkiKKerd op de meester,’ zei Wouter.

Sita voelde een steekje van jaloezie.

‘Eh, ik geloof het niet,’ antwoordde meester Frans.

‘Wil je dan met mij uit eten gaan?’

Meester Frans knikte en kreeg een licht gevoel in zijn hoofd.

‘Graag, Suzan.’

Sita zag dat juf Suzan straalde.

Zou juf Suzan ook met hem willen eten als zij het geheim kende, vroeg ze zich af.

Heel even kwam er een lelijke gedachte in haar op, waarvoor zij zich meteen schaamde.

‘O fijn, Frans,’ zei juf Suzan.

‘Ik weet een heel leuk Frans restaurantje.’

Ze giechelde.

‘Het heet La Grenouille.’

‘O,’ zei meester Frans.

‘Wat betekent dat? Mijn Frans is niet zo goed.’

‘Gekkerd,’ zei juf Suzan.

‘La Grenouille betekent: De kikker.

Op het uithangbord staat een grote, groene kikker.

Zie je het al voor je?’

‘Een grote, groene...?’ vroeg meester Frans.

Juf Suzan knikte.

‘Hun bekendste gerecht is heerlijke Franse kikkerbilletjes.’

Meester Frans werd een beetje wit.

Hij dacht aan een grote, groene kikker en slikte moeizaam.

‘Franse kikkerbilletjes?’

‘Ja, daar ben ik dol op,’ zei juf Suzan.

Ze glimlachte ondeugend en kneep meester Frans onverwacht in zijn bil.

Hij maakte een sprongetje van schrik.

‘Kijk dan,’ zei Wouter.

‘Ze kan hem wel opvreten.

Allebei verliefd.’

Hij grinnikte en kneep Sita stiekem in haar bil.

Pats!

‘Au,’ zei Wouter en hij wreef over zijn wang. ‘Handen thuis,’ zei Sita.

‘Ik heb geen Franse kikkerbilletjes.’

Intussen was meester Frans een beetje groen geworden.

‘Wat is er met jou aan de hand, Frans?’ riep juf Suzan.

‘Je ziet er opeens zo raar uit.

Hou jij niet van kikkerbilletjes?’

‘Ik...ik,’ zei meester Frans en hij greep met zijn handen naar zijn keel.

‘Kw...k!’

‘O, o,’ zei Wouter.

‘Dit gaat fout.

Dit gaat hartstikke fout.

De meester heeft weer een kikker in zijn hoofd.’

Meester Frans draaide zich plotseling om en stormde zonder iets te zeggen naar de wc aan de overkant van de gang.

Juf Suzan keek hem verbijsterd na.

‘Frans, waar ga je heen?’

‘Ga kijken,’ siste Sita.

Snel liep Wouter de gang door.

Hij lachte beleefd tegen juf Suzan en schoot de wc in.

Hij sloot de deur achter zich en keek om zich heen.

‘Meester, waar bent u?’ fluisterde hij.

Er kwam geen antwoord.

Op de vloer zat meester Kikker.

13 De hik

Juf Suzan klopte op de deur van de wc.

‘Frans, ben je in orde?’

‘Help,’ zei Wouter.

‘Was Dennis maar hier met zijn Bromvlieg voor Noodgevallen.

Wat nu, meester?’

‘Kwaak.’

‘Ja, daar heb ik niet veel aan,’ zei Wouter. Opnieuw klopte juf Suzan op de deur. Zenuwachtig keek Wouter om zich heen.

Een vlieg, dacht hij.

Waarom is er nergens een vlieg als je er een nodig hebt?

‘We moeten hier weg, meester,’ fluisterde hij.

‘Ik moet u naar buiten smokkelen.’

Hij ging op zijn hurken zitten.

Voorzichtig tilde hij meester Kikker met twee handen op.

‘Kwaak,’ zei meester Kikker en hij spartelde met zijn poten.

‘Ssst, rustig, meester.’

Voorzichtig stopte Wouter de kikker in zijn jaszak.

‘Niet kwaken,’ zei hij.

Toen deed hij de deur een eindje open, stapte vlug naar buiten en sloot de deur weer.

Juf Suzan wilde juist weer kloppen en mepte

Wouter bijna op zijn neus.

‘Wouter.

Wat doet meester Frans daarbinnen? Het leek of hij opeens ziek werd.

Gaat het goed met hem?’

‘Prima hoor, juf.

Hij, eh, hij is nog niet klaar met eh... u weet wel.’

‘O, ja,’ zei juf Suzan en ze kreeg een kleur.

Om verdere vragen te voorkomen, liep Wouter snel langs juf Suzan.

‘Kwaak,’ zei meester Kikker.

Juf Suzan draaide zich om.

‘Zei je iets, Wouter?’

‘Nee juf, ik heb de hik,’ zei Wouter.

‘Hik,’ zei hij heel hard.

Toen liep hij naar Sita, die aan het eind van de gang op hem stond te wachten.

‘Wat is er gebeurd?’ fluisterde zij.

‘Waar is de meester?’

Wouter wees op de bobbel in zijn jaszak.

‘Hier.’

‘En wat denkt juf Suzan?’

Wouter grinnikte.

‘Ze denkt dat ik de hik heb en dat de meester zit te poepen.’

‘Zo, slim van jou, Wouter.’

De bobbel bewoog plotseling.

Meester Kikker vond het niet prettig in Wouters jaszak.
Wouter bewaarde altijd takjes, papiertjes, chips, snoep
van twee jaar oud en andere onbruikbare spullen in zijn zak.

Hij hield de zak met twee handen dicht.

‘Gauw, naar buiten voor Stork hem ziet.

Hij wil eruit.’

‘Misschien is Dennis nog op het plein,’ zei Sita.

‘Kunnen we zijn Bromvlieg voor Noodgevallen
gebruiken.’

Ze zetten het allebei op een rennen door de gang.

‘Stop!’ donderde opeens de stem van meneer Stork
achter hen.

Sita en Wouter verstijfden.

14 Tennisbal

Meneer Stork stond in de deuropening van zijn kamer.

‘Kom eens hier, jullie,’ riep hij.

Aarzelend liepen Wouter en Sita terug.

Meneer Stork keek hen streng aan.

‘Waarom hollen jullie door de gang?’

Je weet toch dat dat verboden is!

Dat is twee strafpunten voor ieder.’

‘Kwaak,’ zei meester Kikker.

Meneer Storks wenkbrauwen veranderden in een boze streep.

‘Wat zei jij daar, Wouter?’

Probeer je mij voor de gek te houden, brutale vlegel.’

Wouter kreeg een rood hoofd.

‘Nee, meneer, ik zei alleen maar...’

‘Kwaak,’ zei meester Kikker.

Sita sloeg Wouter hard op zijn rug.

‘Hij heeft de hik, meneer,’ zei ze en gaf Wouter nog een mep op zijn rug.

‘Kwaak.’

‘Hik,’ zei Wouter.

Meneer Stork keek de twee kinderen strak aan.

Hij had het gevoel dat er iets niet klopte.

Toen zag hij de bobbel in Wouters jaszak.

‘Wat verberg jij daar in je jaszak, jongeman?’ ‘Eh...’ zei Wouter.

‘Een tennisbal,’ zei Sita vlug.

Ze bloosde niet eens meer.

Aan liegen raak je gewend, dacht ze.

En om de een of andere reden leek het niet zo erg om tegen meneer Stork te liegen.

‘Laat zien,’ zei meneer Stork.

‘Misschien heb je hem wel gestolen uit de gymzaal.
En denk maar niet dat ik dat niet kan zien.
Ik heb alle tennisballen van De Klem gemerkt met een
K.’

Wouter keek Sita hulpeloos aan.
Dit was het allerergste wat er kon gebeuren. Meneer
Stork strekte zijn hand uit naar Wouters jaszak.

‘Komt er nog wat van?’
Keer die jaszak binnenstebuiten.’
Op dat moment kwam juf Suzan eraan.
‘Meneer Stork, kom gauw naar de heren-wc.
Ik ben bang dat er iets met meester Frans gebeurd is.’
Meneer Stork keek haar boos aan.
‘Zit meester Frans al weer op de wc?’
‘Al een hele tijd,’ zei juf Suzan.
‘En hij geeft geen antwoord als ik roep.
Misschien zit hij vast in de wc-pot of zo.’
Meneer Stork was de bobbel in Wouters jaszak op slag
vergeten.

‘Wat zullen we nou krijgen?’ gromde hij.
‘Denkt die Frans soms dat de wc van hem is?’
Zonder toestemming mag niemand blijven steken in de
wc-pot.
Dat kost hem weer strafpunten.

Als dat zo doorgaat, heeft hij er straks honderd en dan...'

'Wat gebeurt er dan, meneer Stork?' vroeg juf Suzan.

Maar meneer Stork gaf geen antwoord.

Met grote stappen liep hij in de richting van het toilet.

Juf Suzan zweefde met een bezorgd gezicht achter hem aan.

Wouter en Sita konden het nauwelijks geloven. Zonder dat zij het zelf wist, had juf Suzan meester Kikker gered.

Vlug maakten ze dat ze wegkwamen.

15 Vliegen vangen

‘Hoi, mam, Wouter is met mij mee gekomen,’ zei Sita.

Sita’s moeder zat in de keuken allerlei papieren in te vullen.

Zij werkte als vrijwilligster in het ozdm, het
Opvangcentrum voor Zeldzame Dieren en Mensen.

‘Pak maar iets te drinken voor jullie, Sita.

Ik ben nog eventjes bezig.

Vanmorgen is er een grote krokodil, waar een oud
omaatje op zat, bij het ozdm gebracht.

Ik moet hun inschrijfformulieren nog in orde maken.’

Sita schudde haar hoofd.

‘We hoeven niks, we moeten even iets zoeken in de
schuur.’

‘Goed hoor,’ zei Sita’s moeder.

‘Kwaak,’ zei meester Kikker.

‘Wouter heeft de hik,’ zei Sita vlug, voor haar moeder
vragen ging stellen.

Toen liepen ze snel de keuken uit.

Ze gingen de schuur in.

Sita trok de deur dicht, zodat haar moeder niet naar

binnen kon kijken.

Er stonden drie fietsen in de schuur.

Langs een muur stond een hoge gereedschapskast.

‘Kijk eens, daar zitten er een paar,’ zei Sita.

Ze wees naar de ruit.

Drie dikke bromvliegen gonsden langs het glas. Wouter haalde meester Kikker uit zijn zak en zette hem op de vloer neer.

‘Kijk eens, meester. Lekker vette vliegen.

Voor u.’

Hij wees naar de vliegen bij het raam.

Meester Kikker bleef onbeweeglijk op de vloer zitten.

‘Jij bent een mooie,’ zei Sita.

‘Denk je soms dat hij naar dat raampje kan springen?’

Veel te hoog.

Wouter. ‘Wij moeten een vlieg voor hem vangen.’ ‘Waarmee?’ zei

Sita liep naar de kast met gereedschap.

Ze haalde er een grote glazen jampot vol spijkers uit.

‘Hiermee.’

Ze kieperde de jampot om, zodat de spijkers op de vloer kletterden.

‘Kwaak,’ zei meester Kikker verschrikt en hij maakte een sprongetje.

‘O, sorry, meester,’ zei Sita en snel aaide ze hem met een vinger over zijn koude, gladde rug.

Meester Kikker scheen dat fijn te vinden, want hij bleef rustig zitten.

‘Zou hij ons verstaan?’ zei Wouter.

Sita haalde haar schouders op.

‘Geen idee.

Vang jij nou maar gauw een vlieg voor hem.’ Ze duwde Wouter de jampot in zijn handen. ‘Makkie,’ zei Wouter.

Hij liep naar de ruit en tilde de pot voorzichtig omhoog. De bromvliegen zoemden langs de ruit.

Wouter wachtte tot er eentje stilzat.

Toen duwde hij de pot met de opening tegen de ruit

over de vlieg.

‘Hebbes.’

De vlieg begon meteen boos te zoemen en rond te vliegen in zijn glazen gevangenis.

‘Wat een brompot,’ zei Wouter.

Hij schoof het deksel erop en liep terug naar Sita.

‘Alsjeblieft, een lekker vliegje voor de meester.’

Hij zette de pot naast de kikker.

‘Kwaak.’ Meester Kikker drukte zijn neus tegen het glas.

‘We moeten hem ook in de pot stoppen,’ zei Sita. ‘Dan kan hij de vlieg zelf vangen.’

Wouter knikte.

‘Ik til het deksel op en jij schuift meester Kikker eronder.’

‘Oké,’ zei Sita. Voorzichtig pakte ze de kikker met twee handen beet.

Wouter tilde het deksel een eindje op.

De vlieg kroop aan de binnenkant tegen het glas.

Razendsnel schoof Sita meester Kikker eronder. ‘Ziezo,’ zei Wouter en hij draaide het deksel snel vast.

De vlieg gonsde meteen weer razendsnel rond in de pot, alsof hij dwars door het glas heen wou vliegen.

Meester Kikker bewoog zijn ogen heen en weer en probeerde de vlieg te volgen.

‘Kom op, pak ’m dan,’ riep Wouter.

‘Zet hem op, meester,’ zei Sita.

Het leek wel een wedstrijd.

Sita vond het een beetje zielig voor de vlieg.

Opeens klonken er voetstappen op het tuinpad. Sita sprong op en keek door het raampje.

Haar moeder kwam over het pad aanlopen.

Ze droeg een dienblad met twee glazen limonade.

‘Vlug, naar buiten,’ siste Sita tegen Wouter.

‘En de meester dan?’ zei Wouter.

16 Huisbezoek

‘Ah, zijn jullie daar,’ zei Sita’s moeder.

‘Ik heb limonade voor jullie.’

Sita en Wouter stonden voor de schuurdeur.

‘Wat spoken jullie eigenlijk uit?’ zei Sita’s moeder lachend.

‘Jullie kijken allebei of je met geheime dingen bezig bent.’

‘Ha, ha, geheime dingen,’ zei Wouter.

Hij nam vlug een slok van zijn limonade en keek over de rand van zijn glas naar Sita.

‘We zijn bezig met iets voor school,’ zei Sita.

‘O, nou, drink je limonade eerst maar op,’ zei Sita’s

moeder.

‘Daar kikker je van op.’

Wouter verslikte zich en spuugde een straal limonade op de bloes van Sita’s moeder.

‘O, pardon, mevrouw.’

Sita’s moeder glimlachte.

‘Geeft niks, Wouter.

Deze bloes moet toch in de was.

Iedereen kan zich verslikken.

Zo, nu ga ik eerst even het gras maaien.’

Ze deed een stap naar voren, maar Sita en Wouter bleven pal voor de deur staan.

Sita’s moeder keek hen verbaasd aan.

‘Mag ik er misschien even langs?’

De grasmaaier staat in de schuur.’

‘Och, dat is toch niet nodig, mam,’ zei Sita.

‘Het gras is nog helemaal niet lang.’

Sita’s moeder fronste haar wenkbrauwen.

‘Maar ik vind van wel.

Laat me er nou eens bij.’

De kinderen bleven voor de schuurdeur staan. ‘Te vaak het gras maaien kan gevaarlijk zijn, hoor, mevrouw,’ zei Wouter.

Sita’s moeder zette haar handen in haar zij. ‘Gevaarlijk?’

Waarvoor dan wel?’

‘Eh, voor uw rug,’ zei Wouter.

Hij kreeg het steeds benauwder, want Sita’s moeder keek hem doordringend aan.

‘Voor mijn rug?’

Flauwekul, er is niets mis met mijn rug.

Volgens mij verbergen jullie iets voor mij.’ Kordaat schoof ze Sita en Wouter opzij en pakte de klink van de schuurdeur beet.

Maar voor ze de deur kon open trekken, ging die al vanzelf open...

Meester Frans stapte naar buiten.

Hij keek een beetje versuft om zich heen en knipperde tegen het zonlicht.

Op zijn hoofd lagen scherven van de jampot.

Hij keek naar Sita’s moeder en glimlachte.

‘Dag, mevrouw, prettig u weer te zien.

Interessante schuur hebt u.

Nou, ik ga maar weer eens.'

Hij gaf de moeder van Sita een hand.

'Tot morgen, kinderen,' zei hij.

Hij knipoogde en wandelde de tuin uit.

Onder het lopen maakte hij af en toe een vreemd sprongetje.

De scherven bleven op zijn hoofd liggen, maar hij scheen het niet te merken.

Sita's moeder keek hem met open mond na.

'Wat kwam meester Frans hier doen?' vroeg ze, toen hij

door de poort verdwenen was.

‘Eh, huisbezoek,’ zei Sita.

Ai, dacht ze.

Tegen haar moeder liegen was toch wel iets anders dan tegen meneer Stork.

‘Huisbezoek?’

Sita’s moeder keek haar verbijsterd aan.

‘Dan heeft hij zich flink vergist.

Dit was een schuurbezoek.

En waarom loopt hij met scherven op zijn hoofd?’

‘Och, meester Frans is soms een beetje verstrooid,’ zei Sita.

‘Maar hij is een heel lieve meester.’

‘Nou, ik vind hem maar een rare vogel, Sita. Morgen bij de ouderavond zal ik daar toch eens met jullie directeur over praten.

Ik wil niet dat mijn dochter les krijgt van een halve gare.’

O nee, dacht Sita, nu begint mama ook al. Meester Frans krijgt zo steeds meer problemen.

17 Te laat

De kinderen van groep 3 – 4 werden onrustig. Meester Frans was nog niet op school.

Anders was hij altijd ruim voor tijd op de speelplaats en deed hij vaak spelletjes met hen.

Nu zaten de kinderen al in de klas en nog steeds was de meester er niet.

Dennis liep naar het raam en keek naar buiten. ‘Waar blijft hij toch?’

Als meneer Stork ontdekt dat hij te laat is, zwaait er wat.’

Sita keek somber voor zich uit.

‘Honderd strafpunten of zo.’

‘Er zal toch geen ongeluk gebeurd zijn?’ zei Annemarie.

Iedereen schrok van die opmerking.

‘Welnee,’ zei Wouter.

‘Waarschijnlijk heeft hij zich gewoon verslapen.’

‘Meesters verslapen zich nooit,’ zei Thijs.

‘Die hebben loeigrote wekkers.’

Sita dacht aan de vorige dag.

Ze hoopte dat meester Frans veilig thuisgekomen was.

Hij had er wel verstrooid uitgezien met die scherven op

zijn hoofd.

De deur ging open.

Gelukkig, daar is de meester, dacht iedereen. Maar het was meneer Stork.

De hele klas zweeg onmiddellijk.

Zonder iets te zeggen liep hij door de klas, terwijl hij onder de stoelen gluurde.

‘Waar is meester Frans?’ zei hij opeens.

‘Naar de wc,’ antwoordden Dennis en Sita tegelijk.

‘Wat?’

Alweer naar de wc.

Het lijkt wel of hij een abonnement op de wc heeft.

Misschien moet ik een wc-strippenkaart voor hem maken.’

‘Ha, ha, leuk grapje, meneer,’ zei Dennis.

Maar meneer Stork lachte niet.

Hij keek woedend en zijn neus werd langzaam rood.

Maar dat was niets nieuws.

Eigenlijk had niemand hem ooit vriendelijk zien lachen.

Hij keek op zijn horloge.

‘Ik heb nu geen tijd om op hem te wachten.’

Hij keek Dennis aan.

‘Jij daar, wijsneus.’

Zeg tegen meester Frans dat ik hem straks moet spreken

over de ouderavond van vanavond. Begrepen?’

‘Ja, generaal,’ zei Dennis.

Meneer Storks ogen vernauwden zich tot spleetjes.

‘Wat zei jij, onderkruipsel?!’

Stork bracht zijn gezicht vlak bij Dennis.

Het leek erop of hij Dennis met zijn lange neus wilde pikken.

‘Ja, helemaal, meneer,’ antwoordde Dennis, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken. Meneer Stork keek hem aan met een giftige blik.

‘Pas maar op, jongen, ik kan jou zo tot moes knijpen, als ik dat wil.

Nu kom je ervanaf met vijf strafpunten.’

Toen draaide hij zich om, liep de klas uit en ging terug naar zijn kamer.

‘Poe, jij durft, Dennis,’ zuchtte Sita.

‘Volgens mij heb jij nou wel de meeste strafpunten van de hele klas.’

Dennis haalde stoer zijn schouders op.

‘Ik ben niet bang voor die oude kaketoe.

Ik vraag me trouwens af waarvoor die strafpunten dienen.

Dat weet eigenlijk niemand.’

Opeens vloog de deur open.

Meester Frans stond in de opening.

Hij zag er verschrikkelijk uit.

Zijn haar hing in slierten langs zijn gezicht.

Het zat vol met kroos en waterplanten.

Zijn kleren zagen eruit, alsof hij een week in een plas gelegen had.

Een broekspijp hing aan flarden om zijn been en dat been zat onder het bloed.

Meester Frans keek de klas in en strompelde naar binnen.

‘Hallo, kinderen,’ mompelde hij.

Niemand zei iets.

Iedereen was dodelijk geschrokken.

Toen viel de meester voorover en bleef op de vloer liggen.

18 Aangevallen

Sita vloog overeind.

‘Meester!’ riep ze geschrokken.

Ze rende naar hem toe en boog over hem heen. ‘Yech, hij stinkt naar modder,’ zei ze.

Ook de andere kinderen veerden op.

Meester Frans kreunde en duwde zichzelf moeizaam overeind.

‘Rustig maar, kinderen, niets aan de hand.’ ‘Niets aan de hand!’ riep Dennis.

‘U ziet eruit of u in een gehaktmolen bent gevallen.
En u stinkt als een oude moddersloot.’

Meester Frans sleepte zich naar zijn stoel en ging luid

kreunend zitten.

Hij keek Dennis aan.

‘Je hebt gelijk, Dennis.

Er is wel iets aan de hand.

Iets heel ernstigs.’

‘Wat is er gebeurd, meester?

Bent u door een tractor overreden?

Of heeft meneer Stork u te grazen genomen in de gang,
omdat u te laat op school was,’ zei Annemarie.

‘Heeft hij met modder gegooid?’ riep Klaas.

Meester Frans schudde zijn hoofd en hief zijn handen
op.

‘Nee, meneer Stork heeft niets gedaan.

Het is veel erger.’

Wouter zette grote ogen op.

‘Erger dan Stork?

Dat kan toch niet.’

Meester Frans knikte.

‘Toch wel.

Ik ben aangevallen door een ooievaar!’

‘Een ooievaar?’ riepen de kinderen.

‘Ja, bijna was met mij hetzelfde gebeurd als met mijn
oud-oud-oudoom Archibald.

Bijna was ik opgeslokt door de ergste nachtmerrie van

elke kikker.’

Ontzet keken de kinderen hun meester aan. ‘Wanneer is dat dan gebeurd, meester?’ fluisterde Sita.

‘Gisteravond.

Ik ging naar het park.

Daar heb ik veel vrienden.’

‘Vrienden?’

Wat voor vrienden, meester?’ vroeg Annemarie.

‘Kikkers,’ zei meester Frans.

‘In de vijver zitten heel veel kikkers.

Ik ken ze allemaal en ik zoek ze vaak op.

Ik voel me thuis bij hen in de vijver.

Dat snappen jullie wel, hè.’

‘O, dus dat doet u als u meester Kikker bent,’ zei Wouter.

Meester Frans knikte.

‘Maar gisteravond was daar opeens die ooievaar.

Ik had hem nog nooit gezien.

Ooievaars zijn heel zeldzaam, tegenwoordig.

En vooral deze, die zie je hier nooit.

Het was een zwarte, met een witte buik en een witte streep over zijn kop.

Hij had van die kille moordenaarsogen.

Opeens stond hij bij de vijver op zijn lange stelten.’

Meester Frans huiverde terwijl hij zat te praten. ‘Normaal weet ik haast nooit wat er gebeurt als ik een kikker ben.

Maar dit was zo vreselijk, dat ik het mij glashelder herinner.

Hij hapte om zich zich heen met zijn lange snavel en hij slokte twee van mijn vrienden op.’

Er rolde een traan over de wang van meester Frans.

‘Wat vreselijk,’ zei Sita.

‘Wat afschuwelijk.

Hoe bent u ontsnapt aan dat verschrikkelijke beest, meester?’

‘Geluk,’ zei meester Frans.

‘Puur geluk.

Hij had mij al bij mijn achterpoot te pakken met zijn snavel.

Het was alsof er met een schaar in mijn poot geknipt werd.

Ik kwaakte het uit van de pijn.’

Het was doodstil in de klas.

Je kon de Bromvlieg voor Noodgevallen horen brommen in het potje in Dennis zijn zak.

‘Maar gelukkig liet iemand zijn hond uit in het park,’ ging de meester verder.

‘Dat lieve beest begon opeens keihard te blaffen.

Ik denk dat de ooievaar schrok, want hij vloog op en deed zijn bek heel even open.

Ik viel eruit, in de vijver en zonk naar de bodem.

Daar heb ik me ingegraven in de modder.’ Dennis trok zijn neus op.

‘Dat kunnen wij ruiken, meester.

Hoe lang hebt u in de modder gezeten?’ Ondanks de pijn aan zijn been glimlachte meester Frans even.

‘De hele nacht, Dennis.

Ik durfde vanochtend pas uit de vijver te kruipen.'

Meester Frans wreef over zijn been.

'Maar mijn vrienden zitten daar nog steeds en ze zijn in gevaar.

Ik ben bang dat hij vanavond terugkomt.'

Dennis sprong opeens op.

'O, meester, meneer Stork zit op u te wachten in zijn kamer.

Hij wil u spreken over de ouderavond van vanavond.'

'Ook dat nog,' kreunde meester Frans.

19 Rondneuzen

‘Ik moet eerst mijn been verbinden en andere kleren aantrekken,’ zei meester Frans.

‘Zo kan ik me niet bij meneer Stork vertonen. Dan krijg ik meteen vijftig strafpunten.

Mijn been verbinden en een joggingpak halen in de gymzaal.’

Hij stond op en pakte een verbandtrommel uit de kast.

‘Dennis, zeg jij even tegen meneer Stork dat ik er zo aankom?’

Hij is nogal ongeduldig.’

‘Ik ga al, meester,’ zei Dennis.

‘En niets zeggen over de ooievaar, hè Dennis. Die hoort ook bij het geheim.’

‘Geen probleem, meester,’ zei Dennis en hij liep de klas uit.

‘Zeg maar dat ik op de wc zit,’ riep meester Frans hem na.

Dennis schoot in de lach.

‘Dat kost u weer twee strafpunten, meester.’

Dennis klopte op de deur van meneer Stork.

Er kwam geen antwoord.

Hij klopte harder, maar het bleef stil aan de andere kant.

Dennis duwde de deur voorzichtig open en gluurde naar binnen.

Meneer Stork was er niet.

Zijn stoel was leeg en het raam stond open.

Het bureau van meneer Stork lag vol papieren. Dennis wilde weggaan, maar bedacht zich. Eigenlijk wilde hij wel eens even rondneuzen in de kamer van meneer Stork.

Hij keek achterom in de gang.

Meneer Stork was nergens te bekennen. Misschien zit hij nu zelf op de wc, dacht Dennis grinnikend.

Hij duwde de deur verder open, glipte naar binnen en sloot de deur achter zich.

Hij keek om zich heen.

Nog nooit was Dennis in de kamer van de directeur geweest.

Hij ging in de stoel achter het bureau zitten en liet zich achterover zakken.

Hij keek naar de stapels papieren.

Bah, ik zou nooit directeur willen zijn, dacht hij.

Lijkt me een keisaaie baan.

Het bureau was zo te zien al maanden niet opgeruimd.

Er lagen pluizen op en een paar kleine, zwarte veertjes.

Meneer Stork liet nooit zijn kamer schoonmaken.

Hier bewaart hij natuurlijk ook de lijsten met strafpunten, dacht Dennis.

De lijsten, jongen, herhaalde een stemmetje keihard in zijn hoofd.

Dit is je kans.

20 Storks geheim

Niemand wist wat de bedoeling was van de strafpunten, die meneer Stork zo graag uitdeelde.

Dat had hij nog nooit verteld.

Dennis schoot overeind.

Hij grabbelde tussen de papieren op het bureau. De lijsten lagen er niet tussen.

Misschien in de la?

Dennis luisterde even of er voetstappen in de gang klonken, want hij moest natuurlijk wel op zijn hoede blijven.

Maar het bleef stil op de gang.

Dennis bukte zich en trok een bureaula open. 'Eens kijken wat die oude kaketoe hier bewaart.'

De la zat propvol met lijsten van meesters, juffen en kinderen, die Dennis niet kende.

Blijkbaar waren ze van andere scholen waar meneer Stork directeur was geweest.

Op elke lijst was een pasfoto geplakt.

En onder elke pasfoto stond: 100 strafpunten, verwijderd.

De lijsten waren met een mooi rood lint bij elkaar gebonden.

Meneer Stork bewaarde ze alsof het jachttrofeeën waren.

Dus dat is het, dacht Dennis.

Wie honderd strafpunten heeft, wordt van school verwijderd.

Zomaar!

Hoeveel strafpunten zou meester Frans hebben?

Vast al meer dan vijftig, dacht Dennis. Misschien wel vijfenzeventig.

Als dat zo doorgaat, haalt hij het einde van het jaar niet eens.

Dat zou een ramp zijn.

Ik moet de lijsten van onze klas vinden, dacht Dennis.

Had Stork ze misschien onder de oude lijsten verstopt?

Dennis tilde de stapel een eindje op.

Hij vond geen lijsten, maar een stapel foto's. Voorzichtig haalde hij ze uit de la.

Familiefoto's waren het, van meneer Stork.

Even kijken, dacht Dennis.

Waarom verstopt die oude kaketoe zijn foto's onder in de la?

Hij grinnikte, toen hij een zwart-witfoto bekeek van een schattige baby in een luier.

Simon, 1 jaar, was erbij geschreven.

Simon was de voornaam van meneer Stork. Dennis kon zich nauwelijks voorstellen dat meneer Stork ooit een baby geweest was.

Hij trok een andere foto uit het pak.

Simon, 10 jaar, stond erop.

Er was niets liefs aan die jongen.

Hij keek met een valse blik in de camera.

Met twee handen hield hij een speelgoedbeest vast, alsof

hij het wilde wurgen.

Ja, dat is precies meneer Stork, dacht Dennis. Hij bekeek de foto eens goed en schrok.

Het was geen speelgoedbeest dat de jonge meneer Stork in zijn handen hield.

Het was een kikker.

‘Dus toen was hij al zo,’ mompelde Dennis. Hij stopte de foto terug en trok een andere te voorschijn.

Maar dat was geen familiefoto.

Er stond alleen maar een ooievaar op.

Meneer Stork houdt dus niet van kikkers, maar wel van ooievaars, dacht Dennis.

Wat raar!

Simon, 3 jaar, was erbij geschreven.

Dennis begreep er niets van, het moest een vergissing zijn.

Hij duwde de foto tussen de andere en liet het hele stapeltje door zijn handen glijden.

Daar zag hij weer een foto van een ooievaar. Simon, 5 jaar.

En op een andere ooievaarfoto stond: Simon, 7 jaar.

Dennis liet zich achterover in de stoel zakken. Hij dacht diep na.

Er waren drie foto's van ooievaars, die Simon heetten,

net als meneer Stork.

Toen dacht hij aan de meester, die in het park was aangevallen door een ooievaar.

Zijn ogen werden groot.

Hij dacht niet meer aan de lijsten met strafpunten.

‘Ooo,’ zei hij.

‘Meneer Stork heeft ook een geheim!

Dat moet ik meteen aan meester Frans vertellen.’

Hij werd helemaal zenuwachtig van zijn ontdekking.

Met trillende handen legde hij het stapeltje foto’s terug.

Voor hij de la dichtschoof, haalde hij een foto eruit en stak die in zijn broekzak.

Ziezo, alles zag er weer hetzelfde uit als toen hij binnengekomen was.

Nu vlug terug naar de klas.

Er was geen tijd te verliezen.

Maar voor Dennis naar de deur kon lopen, klonk er een geruis door het open raam.

Een grote schaduw verduisterde de kamer.

21 Ooievaar

Dennis bedacht zich geen moment.

Hij liet zich op de grond vallen en kroop onder het bureau van meneer Stork.

Langs de stoel gluurde hij naar het raam.

Hij hield zijn hand voor zijn mond om niet te schreeuwen van verbazing.

Op de vensterbank stond een knots van een ooievaar.

Een zwarte.

In zijn snavel spartelde een kikker.

De ooievaar stak zijn snavel in de lucht en het volgende moment was de kikker in zijn keel verdwenen.

Dennis hield zijn adem in.

Hij durfde zich niet te bewegen.

De ooievaar schudde zijn veren.

Toen wipte hij op zijn lange poten de kamer van meneer Stork binnen.

Dennis kroop nog verder weg onder het bureau, tot hij met zijn rug tegen de muur zat.

Vanwaar hij zat, kon hij nu alleen de poten van de ooievaar zien.

De grote vogel wandelde op en neer door de kamer.

Telkens zag Dennis vanuit zijn benauwde schuilplaats de oranje poten voorbijkomen.

Toen gebeurde er iets gek.

Opeens zag Dennis geen ooievaarspoten meer.

In plaats daarvan kwamen zwarte schoenen met dikke zolen en zwarte broekspijpen voorbij.

De schoenen stopten voor het bureau.

Dennis probeerde zich zo klein te maken als een muis.

Hij wist dat de ooievaar verdwenen was en dat meneer Stork daar nu voor het bureau stond. En hij wist dat hij in levensgevaar verkeerde. Als meneer Stork zou bukken en hem onder het bureau vond, was hij erbij.

Meneer Stork zou geen stukje van hem heel laten, daar was Dennis van overtuigd.

Niet nu hij het geheim van meneer Stork ontdekt had.

Hij zal me vermorzelen, dacht Dennis.

Hij zal mij opfrommelen en doorslikken, zoals hij die kikker doorgeslikt heeft.

Dennis geloofde dat meneer Stork tot alles in staat was.

Hij begon te zweten.

Hoe kom ik hier uit? dacht hij.

Hij stond op het punt een sprint naar de deur te wagen, toen de telefoon op het bureau rinkelde. Dennis veerde van schrik overeind en knalde bijna met zijn hoofd tegen de onderkant van het bureaublad.

Hij hoorde de stem van meneer Stork:

‘Met basisschool De Klem.’

...

‘Ja, met Simon, mama.’

...

‘Nee, het spijt me, maar vanavond kan ik niet komen.’

‘Nee, echt niet, mama.’

...

‘Ja, ik heb mijn schoenen gepoetst.’

...

‘En mijn tanden ook, ja.’

...

‘Wat?’

...

‘Nee, natuurlijk niet met dezelfde borstel.’

...

‘Ja, morgenavond, ik beloof het mama.

Dag.’

Dennis hoorde hoe meneer Stork de hoorn nogal hard neerlegde.

Dennis kon zijn oren nauwelijks geloven. Meneer Stork had een moeder.

En zo te horen was zij nog steeds de baas over hem.

Hoe was het mogelijk.

Misschien was hij daarom wel zo onvriendelijk tegen anderen.

Heel even zag Dennis de directeur met andere ogen, maar toen kwam zijn angst terug. Moeder of geen moeder, Stork zou hem vermorzelen, als hij Dennis onder het bureau vond.

Maar meneer Stork keek niet onder het bureau. In plaats daarvan zag Dennis hoe de zwarte schoenen wegliepen van het bureau.

Hij hoorde de deur opengaan en dichtslaan. Dennis kon zijn geluk nauwelijks geloven. Wegwezen, dacht hij.

Wegwezen en meester Frans waarschuwen.

Hij kroop onder het bureau uit, rende de kamer uit, de gang door, terug naar zijn klas.

Met de foto in zijn hand stormde hij naar binnen.

‘Meester, ik heb iets ontdekt...’

Dennis zweeg.

Meester Frans stond voor de klas in een blauw joggingpak.

Naast hem stond meneer Stork.

En allebei keken ze hem aan.

22 Een plan

De ogen van meneer Stork vernauwden zich tot spleetjes.

‘Twee strafpunten voor te hard roepen.

Waar kom jij vandaan, jongeman?

En wat heb jij ontdekt?’

Dennis kromp ineen onder de strenge blik van meneer Stork.

Snel frommelde hij de foto in zijn broekzak. ‘Eh, ik kom van de wc, meneer,’ stamelde hij. ‘En ik heb ontdekt dat de wc niet lekt.’

Meneer Stork keek hem doordringend aan.

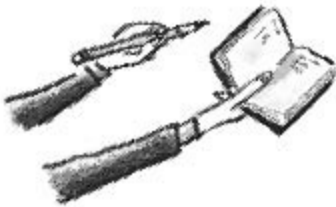
‘Het is niet te geloven,’ zei hij ten slotte en hij keek weer naar meester Frans.

‘Altijd als ik in deze klas kom, heeft iemand het over de wc.

Probeer jij loodgieters van deze kinderen te maken, Frans?’

Meester Frans haalde zijn schouders op. ‘Iedereen moet nou eenmaal af en toe plassen. Zelfs u, denk ik.’

Meneer Stork kneep één oog dicht en haalde zijn opschrijfboekje te voorschijn.

‘Vijftien strafpunten voor die brutale opmerking.’

Toen liep hij naar de deur.

‘Dus je weet wat je vanavond moet doen, Frans,’ zei hij.

‘Jij zorgt samen met juf Suzan voor de koffie.

Ik wil dat de ouders een goede indruk krijgen van deze school.

En waag het niet vanavond dat stomme joggingpak aan te trekken.’

Hij keek nog een keer de klas rond.

‘Omdat het een ouder-kinderavond is, mogen jullie ook komen.

Maar wie vanavond weer over de wc begint, die stop ik persoonlijk met zijn kop in de wc-pot.

En dan spoel ik hem door!’
Toen liep meneer Stork de deur uit.

‘Wat heb je ontdekt, Dennis?’ vroeg meester
Frans.

Dennis haalde de verfrommelde foto uit zijn zak.

‘Dit!’

Meester Frans verbleekte.

‘Een foto van de zwarte ooievaar!’

Hoe kom je daaraan, Dennis?

Van wie is die foto?’

‘Van meneer Stork.’

Toen vertelde Dennis alles wat er in de kamer van
meneer Stork gebeurd was.

Terwijl meester Frans luisterde, werd hij steeds bleker.

‘Stork,’ fluisterde hij.

‘Dus dat is het geheim van meneer Stork.

Hij heeft mijn vrienden opgeslokt!’

‘Zie je wel,’ riep Sita.

‘Ik vond altijd al dat zijn neus op een snavel leek.’

‘Het klopt precies,’ zei meester Frans.

‘Nog nooit hebben we hier een ooievaar gezien. Nu
hebben wij sinds een paar maanden een nieuwe directeur en
opeens is er een ooievaar.’ Meester Frans trilde.

Een gloeiende, withete woede golfde door hem heen.
'Ik snap het.

Stork moet steeds als hij een ooievaar is, een kikker opeten om weer mens te worden.' Iedereen in de klas was doodstil.

Meester Frans was woedend en dat hadden ze nog nooit meegemaakt.

'Kijk, ik vind het ook wel erg dat ik telkens een insect moet eten om te veranderen.

Dat moeten jullie goed begrijpen.

Maar kikkers zijn mijn vrienden!'

Zijn hand vermaalde de foto tot een propje.

Hij keek zijn leerlingen aan.

'We moeten hem uitschakelen, anders zal hij ook mijn andere vrienden vermoorden.

En mij misschien ook op een kwade dag.' Niemand sprak de meester tegen.

'Wanneer, meester?' vroeg Dennis.

De meester legde zijn hand op Dennis zijn schouder.

'Vanavond.'

'Maar dan is het ouderavond, meester.'

Meester Frans glimlachte.

Het was een kille glimlach.

'Ik heb een plan,' zei hij.

‘Het is een gevaarlijk plan, maar als jullie meehelpen, lukt
het misschien.
Luister...’

23 Ouderavond

De hal van de school gonsde als een bijenkorf. Ouders en kinderen liepen lokalen in en uit. Overal waren tekeningen opgehangen en ouders konden de werkstukken van hun kinderen bekijken en met de leerkrachten praten.

Meneer Stork liep glimlachend rond en schudde handen.

Kijk hem eens mooi weer spelen, dacht Sita. Ze moesten eens weten dat hij een gemene kikkervreter is.

Sita leunde tegen de verwarming in de hal en hield iedereen in de gaten.

Ze zag Dennis en Wouter rondhangen bij de kamer van meneer Stork.

Vlak achter hen stonden Annemarie en Jaap. Klaas en Thijs liepen langs Sita en knikten onopvallend.

Ook de rest van de groep was in de buurt.

Iedereen stond klaar.

Ze wachtten allemaal op het teken van meester Frans.

Meester Frans en juf Suzan liepen rond met dienbladen vol koffie en limonade.

Meester Frans hinkte een klein beetje.

Het viel Sita op, dat juf Suzan helemaal niets zei tegen meester Frans.

Ze keek niet eens naar hem.

Misschien was ze nog boos omdat hij verdwenen was toen zij met meneer Stork in de wc ging kijken.

Misschien had meneer Stork haar wel strafpunten gegeven.

Arme meester, dacht Sita. Het lijkt wel of iedereen opeens iets tegen hem heeft.

Ik snap niet waarom hij juf Suzan zo leuk vindt. Stom mens.

Toen zag ze haar moeder op meneer Stork af lopen.

O, nee, nu begint mama natuurlijk over dat huisbezoek van meester Frans, dacht ze. Dadelijk gooit ze ons plan nog in de war.

Ze keek weer naar meester Frans.

Hij was weg.

Dennis wuifde naar haar.

Dat was het teken.

Snel liep Sita naar meneer Stork.

Haar moeder stond al bij de directeur.

‘Meneer Stork, hebt u een momentje voor mij?’ hoorde Sita haar moeder zeggen.

‘Natuurlijk, mevrouw,’ antwoordde Stork met zijn vriendelijkste glimlach.

‘Het gaat over meester Frans,’ zei Sita’s moeder.

‘Laatst kwam hij op huisbezoek, maar...’

‘O, mevrouw, breekt u mij de bek niet open over meester Frans,’ zei meneer Stork.

‘Hij heeft zeker de hele tijd op uw wc gezeten.’ Sita’s moeder keek hem verbaasd aan.

‘Nee, dat niet, hij...’

Sita trok meneer Stork aan zijn jas.

‘Meneer, ik moet u iets belangrijks vertellen.’ Sita’s moeder keek haar dochter boos aan.

‘Sita, ik ben in gesprek met de directeur.’

‘Het spijt me, mama, maar dit is belangrijker.’ Ze pakte meneer Stork bij zijn arm en trok hem mee.

24 Jaloers

Sita's moeder was zo verbluft, dat ze haar dochter en de directeur alleen maar nakeek.

Toen pakte ze een kop koffie van het dienblad waarmee juf Suzan voorbij danste.

‘U hebt het maar druk, hè,’ zei ze tegen juf Suzan.

Juf Suzan knikte en blies een haarlok uit haar ogen.

‘Zeg dat wel, mevrouw.

Meester Frans zou mij helpen, maar hij is er stiekem tussenuit geknepen.’

‘Een vreemde vogel, die meester Frans,’ zei Sita's moeder.

‘Hij doet soms wel een beetje raar,’ gaf juf Suzan toe.

‘Maar weet u, eigenlijk is hij toch heel lief,’ zei ze en toen ging ze gauw verder met de koffie.

Sita trok meneer Stork aan zijn mouw tussen de ouders en kinderen van andere groepen door.

Van verbazing vergat de directeur om strafpunten te geven.

‘Zeg op, kind, wat is er nou zo belangrijk?’

Sita trok meneer Stork mee in de richting van zijn kamer.

‘Er is iets met meester Frans, wat u moet weten,’
fluisterde zij.

‘Wat dan?’

Waar is hij?’ snauwde de directeur.

‘Is hij soms in de wc gevallen?’

Sita schudde haar hoofd.

‘Hij heeft zich verstopt in uw kamer.’

De mond van meneer Stork zakte open.

‘In mijn kamer?’

Wat doet hij daar?’

Ze waren nu bijna bij de deur van de directeurskamer.

Dennis en Wouter stonden er niet meer.

‘Meester Frans heeft een geheim,’ zei Sita. Meneer Stork
trok zijn mouw los uit Sita’s hand.

‘Luister kind, ik heb er genoeg van.

Als dit een grap is, kun jij op minstens twintig strafpunten
rekenen.’

Sita schudde haar hoofd.

‘Geen grap.

Meester Frans zit in uw kamer, omdat hij op dit moment
veranderd is.’

De ogen van het schoolhoofd vernauwden zich tot

spleetjes.

‘Wat bazel je nou: veranderd?’

‘Waarin?’

Sita keek meneer Stork aan zonder met haar ogen te knippen.

‘In een kikker.’

Er ging een schok door meneer Stork heen.

Zijn ogen werden koud en hard als staal.

‘Wat zeg je?’ siste hij.

‘Meester Frans is soms een kikker, vanavond ook.

Af en toe gebeurt dat zomaar.

Niemand weet dat behalve de kinderen van onze klas.’

Meneer Stork keek achterom in de hal.

Alle ouders stonden gezellig te kletsen en koffie te drinken.

Het was een en al geroezemoes van stemmen en gerinkel van koffiekopjes.

Niemand had iets in de gaten.

Meneer Stork boog voorover en greep Sita zo strak bij haar kraag, dat haar keel haast dichtgeknepen werd.

‘Waarom vertel jij mij dit, kind?’ siste hij in haar oor.

‘Waarom verraad jij zijn geheim?’

Jullie zijn toch allemaal zo dol op meester Frans.'

Sita schudde wild met haar hoofd.

'Ik niet, meneer,' piepte ze.

'Ik heb de pest aan meester Frans.'

'O ja? Waarom?'

'Omdat... omdat hij verliefd is op die stomme juf Suzan.'

Met grote ogen keek ze de directeur aan.

Als hij haar nog lang zo vasthield, zou ze beslist stikken.

Maar gelukkig liet meneer Stork haar plotseling los en grijsde.

'Jaloers dus, dat mag ik wel.

Oké, ik geloof je.'

Met een hand schoof hij Sita opzij.

'Ga jij eens gauw naar je moeder, kind.

Ik ga kijken wat er in mijn kamer aan de hand is.'

Hij opende de deur een beetje, stapte naar binnen en trok de deur snel achter zich dicht. Sita slaakte een zucht en liet zich met haar rug tegen de muur aan vallen.

Met twee handen wreef ze over haar keel.

Ze merkte nu pas dat haar benen trilden. Gelukkig had Stork haar leugen geslikt.

Ik ben erg goed geworden in liegen, dacht ze.

Dat gaf haar geen prettig gevoel.

Als de rest nu maar goed ging.

Zo niet, dan was meester Frans reddeloos verloren.

'Ah, meisje, ben je daar eindelijk.'

Sita's moeder kwam uit de oudermassa te voorschijn en liep recht op Sita af.

'Waar is de directeur gebleven?'

Ik wil hem nu spreken.'

25 Doodsvijanden

Meneer Stork draaide de deur op slot en keek rond in zijn kamer.

Boven op zijn bureau zat meester Kikker op een stapel papier.

De directeur keek enkele seconden naar hem. ‘Zo, Frans, eindelijk met z’n tweetjes.’

Hij lachte vals en kwam dichterbij. ‘Dus jij bent een kikker.’

Ik had ’t kunnen weten.

Ik voelde het.

Soms zag ik het aan je manier van bewegen. Maar ik wist het niet zeker.’

Meneer Stork begon in de kamer rond te lopen. Opgewonden gebaarde hij met zijn handen in de lucht.

‘Geen wonder dat ik vanaf het eerste moment een hekel aan jou had.’

Terwijl meneer Stork rondjes liep, veranderde er langzaam iets aan hem.

Zijn neus werd rood en steeds langer.

‘Wij zijn namelijk doodsvijanden, Frans.’

De armen van meneer Stork veranderden in zwarte vleugels.

‘Jij bent een kikker, maar ik ben een ooievaar.

Je mag het gerust weten, want je zult het toch niet meer na kunnen vertellen.

Kikkers en ooievaars, dat gaat niet samen.’

De stem van meneer Stork werd krakerig.

Zijn neus was inmiddels nog meer gegroeid en veranderde in een lange snavel.

Meester Kikker maakte geen geluid.

Hij zat onbeweeglijk op het bureau en zag meneer Stork veranderen.

Achter het bureau klonk een geluid, alsof er iets omviel.

Ook klonk er geschuifel achter een hoge kast. Maar meneer Stork merkte het niet.

Zijn benen waren lange, oranje stelten geworden.

‘Jammer voor jou, Frans, dat een jaloers leerlingetje jou verraden heeft,’ kraakte meneer Stork.

Toen was ook zijn stem verdwenen.

Er werd op de deur geklopt.

Ooievaar Stork klepperde met zijn snavel en spreidde zijn vleugels.

Zijn kop schoot naar voren.

Maar in plaats van een kikker had hij een stapel papier in

zijn snavel.

De lijsten met strafpunten.

Meester Kikker was al van het bureau op de stoel gesprongen.

Woest spuugde de ooievaar de lijsten uit.

Met zijn vleugel sloeg hij tegen de stoel, die met een klap omviel.

Nu werd er op de deur gebonsd.

‘Meneer Stork, bent u daar?’

Ik wil u spreken,’ klonk de stem van Sita’s moeder.

Meester Kikker sprong op de grond, hupte tussen de poten van ooievaar Stork door en kroop onder het bureau.

Toen Stork zich omdraaide, veegde hij met zijn vleugel een schemerlamp en het telefoontoestel van het bureau.

Kletterend vielen ze op de grond.

Met zijn ijskoude ogen loerde ooievaar Stork naar de donkere ruimte onder het bureau.

Toen schoot zijn snavel vooruit.

‘Wat gebeurt daar binnen?’ zei Sita’s moeder.

In de kamer van de directeur klonken gestommel en geluiden van dingen die omvielen.

Sita luisterde ongerust naar het rumoer.

Zij vroeg zich hetzelfde af als haar moeder.

Als alles maar goed gaat, dacht ze.

‘Meneer Stork en meester Frans houden een gesprek, mama.’

Aan de andere kant bonkte iets hard tegen de deur aan.

‘Noem je dat een gesprek?’ zei Sita’s moeder. ‘Kind, het klinkt of ze elkaar vermoorden.’

Juf Suzan kwam eraan met een dienblad vol verse kopjes koffie.

‘Wat is hier aan de hand?’ zei ze toen ze de geluiden uit

de directeurskamer hoorde.

Sita's moeder keek ongelovig naar de deur, alsof ze probeerde er dwars doorheen te kijken. 'Volgens mij proberen meneer Stork en meester Frans elkaar te vermoorden.'

Het dienblad viel uit de handen van juf Suzan en de koffiekopjes kletterden op de grond.

'Frans!' riep juf Suzan en ze begon met twee vuisten op de deur te bonken.

26 Het gevecht

‘Kwaak,’ klonk het, op het moment dat ooievaar Stork zijn bek opensperde om toe te happen.

Maar in plaats van meester Kikker sprong Dennis plotseling onder het bureau uit.

Hij stortte zich op de ooievaar en sloeg zijn armen om de oranje snavel.

Stork deinsde terug en viel achterover met Dennis over zich heen.

Meteen kwam Wouter van achter het bureau te voorschijn.

Hij had een brede rol bruin plakband in zijn hand.

‘Schiet op,’ schreeuwde Dennis.

‘Ik kan hem haast niet houden.’

De ooievaar probeerde zijn snavel los te rukken, maar Dennis hield vast.

Samen rolden ze door de kamer en bonkten tegen de deur aan.

Een schemerlamp en de kapstok van meneer Stork denderden tegen de vloer.

Ineens waren er nog meer kinderen in de kamer.

Annemarie en Thijs stapten achter de hoge kast vandaan en stortten zich op de vechtjassen.

Een kastdeur ging open en er kropen drie kinderen uit.

Twee van hen, Jaap en Nico, wierpen zich onmiddellijk in het strijdgewoel.

De derde, Rianne, liep snel naar het raam en schoof het open.

Ze liet de rest van groep 3 - 4 binnen, die daar stond te wachten.

Een voor een waren ze stiekem de hal uit geslopen.

Daarna hadden ze zich buiten verzameld voor het raam van de directeurskamer.

‘Waar bleven jullie?’ hijgde Dennis.

‘De kastdeur klemde,’ zei Jaap, terwijl hij samen met Nico een poot van de ooievaar in bedwang probeerde te houden.

Annemarie en Thijs hielden de andere poot in een houdgreep, terwijl Ramon en Rianne de poten met een touw aan elkaar bonden.

Wouter ritste nog een meter plakband los en draaide het om de snavel.

De ooievaar schudde woest met zijn kop en sloeg met zijn vleugels.

‘Meer plakband,’ zei Dennis.

‘En bind zijn vleugels vast.

Die ooievaar is beresterk.’

Wouter wikkeld nog meer plakband om de snavel, terwijl Ramon en Rianne de vleugels insnoerden.

De andere kinderen stonden in een kring om het strijdperk en schreeuwden luide aanmoedigingen.

‘Hou ’m vast, Dennis.’

‘Goed zo, Wouter. Plak die bek dicht.’

‘Honderd strafpunten voor de ooievaar,’ gilde Richard.

De ooievaar schudde nog een keer woest zijn kop, maar het was duidelijk dat hij de strijd verloren had.

Hij was ingesnoerd als een mummie en kon zich niet meer bewegen.

‘Hoera, het is gelukt!’ zei Dennis.

‘Wij hebben hem overmeesterd.’

Iedereen begon te juichen en op de vloer te stampen.

Daardoor duurde het even, voordat ze in de gaten kregen

dat er hard op de deur gebonsd werd.

De stem van juf Suzan drong door het houtwerk naar binnen.

‘Doe open!

Nu onmiddellijk.

Ik wil weten wat hier aan de hand is.’

Iedereen keek naar Dennis.

‘O-o, wat nu?’ zei Nico.

‘De meester is nog steeds een kikker.’

Dennis glimlachte.

‘Niet lang meer, denk ik.

Hij zit onder het bureau in de glazen pot, samen met mijn Bromvlieg voor Noodgevallen.’ Iedereen keek naar het bureau.

Ze schrokken allemaal toen er een korte knal klonk en glasscherven de kamer in vlogen.

‘Dat was de glazen pot,’ zei Dennis.

‘Meester Frans is weer terug.’

‘Laat mij erin,’ riep juf Suzan aan de andere kant van de deur.

‘Nog even wachten,’ zei Dennis zachtjes.

De kinderen bleven naar het bureau kijken.

Toen kwam meester Frans op handen en voeten te voorschijn.

Hij had een snee in zijn neus en er zaten weer glasscherven in zijn haar.

Hij keek naar de kinderen en toen naar de ooievaar, die helemaal in touw en plakband gewikkeld was.

Dennis en Wouter hadden hem in de hoek gezet en nu leek hij een beetje op een kapstok.

Opnieuw werd er tegen de deur geklopt, geschopt zelfs.

Meester Frans deed alsof hij het niet hoorde.

Een beetje wankelend ging hij overeind staan.

Hij kreeg een warm gevoel vanbinnen, toen hij naar de gezichten van zijn leerlingen keek. ‘Buitengewoon ontzettend knap werk, groep 3 - 4.

Ons plan is gelukt, ik ben trots op jullie.

Ik heb er geen woorden voor.

Ik...’

‘Makkie, meester,’ zei Dennis.

‘Zullen we nu de deur opendoen?’

Meester Frans knikte.

27 Nooit kikkers voeren

Wouter draaide de sleutel om en duwde de klink omlaag.

Meteen zwaaide de deur open.

Juf Suzan viel voorover de kamer binnen en de moeder van Sita kwam boven op haar terecht. Sita stond op de drempel en achter haar keken tientallen nieuwsgierige ouders de directeurskamer binnen.

‘Suzan,’ zei meester Frans.

‘Meester Frans, het is gelukt,’ zei Sita met een zucht.

Snel ging ze bij haar klasgenoten staan.

‘Ik ben ook blij jou weer te zien, Sita,’ zei meester Frans.

Toen bukte hij zich en hielp Sita’s moeder overeind en daarna juf Suzan.

Haar hoofd was helemaal rood van de spanning. ‘Frans, wat is hier gebeurd?’

Meester Frans wees naar ooievaar Stork, die rechtop in de hoek stond.

‘Wat problemen met een ooievaar, Suzan.

Dat is alles.

De kinderen hebben mij geholpen hem te vangen.’

‘Een ooievaar?’

Juf Suzan was sprakeloos.

Sita's moeder liep naar ooievaar Stork in de hoek van de kamer.

‘O, een zwarte ooievaar, die zijn heel zeldzaam.

Die hoort eigenlijk thuis in het ozdm.’

‘U mag hem hebben, mevrouw,’ zei meester Frans.

Sita's moeder keek hem ongelovig aan.

‘Meent u dat?’

Wat geweldig.

Ik ga thuis meteen een inschrijfformulier voor hem maken.

Voorlopig zullen we hem wel in een kooi moeten zetten tot hij wat tammer is.

Hij kijkt nogal wild uit zijn ogen.’

Ze keek meester Frans opeens een beetje vreemd aan.

‘Nu hebt u alweer glasscherven op uw hoofd.

Is dat een nieuwe mode of zo?’

‘Zoiets, ja,’ zei meester Frans glimlachend. ‘Raar, hoor,’ zei Sita's moeder, maar verder vroeg ze niets meer.

Ze had alleen maar aandacht voor de zwarte ooievaar.

‘Wat zullen ze opkijken bij het ozdm.

Ik zal meteen opbellen en vragen of ze een wagen sturen.’

Meester Frans tikte op haar schouder.

‘Nog één ding, mevrouw.
U mag hem nooit kikkers voeren.
Nooit, want dan is het afgelopen.’

Sita's moeder knikte.

‘Ik begrijp het, hij heeft zeker een gevoelige maag.
Maak u niet ongerust. Ik zal ervoor zorgen dat hij een
speciaal kikkervrij dieet krijgt.’

‘Mooi, dat heeft de meester prima opgelost,’ fluisterde
Dennis.

‘Meneer Stork zien we nooit meer terug.’
Sita knikte.

‘Toch wel een beetje zielig voor meneer Stork dat hij nu
voor altijd een ooievaar is.’

Dennis moest opeens denken aan het telefoongesprek
dat hij afgeluisterd had.

‘Het is ook zielig voor zijn moeder.
Nu kan zij niet meer de baas over hem spelen.’ ‘Maar
beter voor de kikkers,’ zei Wouter.
‘En beter voor ons.’

28 Vlinders

Langzaam liep de school leeg.

Alle ouders en kinderen gingen naar huis. Niemand scheen de verdwijning van meneer Stork opgemerkt te hebben.

Iedereen had het alleen maar over de vreemde ooievaar, die zomaar de school was binnengevlogen.

Hij was intussen opgehaald door een wagen van het ozdm.

Sita's moeder had meteen een briefje meegegeven met de opdracht dat hij absoluut geen kikkers gevoerd mocht krijgen.

Meester Frans zwaaide zijn kinderen uit bij de deur.

‘Morgen praten we er verder over,’ zei hij.

‘En reken maar dat het een gezellige dag wordt. Ik zorg voor taart en limonade, want we hebben iets te vieren.’

Juf Suzan stond naast hem en zwaaide ook naar de kinderen.

‘Taart en limonade?’

Heb je daar toestemming voor gevraagd aan meneer Stork?’

Meester Frans trok de deur dicht.

‘Nee, Suzan, ik hoef nooit meer toestemming te vragen aan meneer Stork.

Nergens voor.

En strafpunten krijgen wij ook niet meer.

Die zijn afgeschaft.’

‘Echt?’

Wat fijn,’ zei juf Suzan.

‘Wie heeft daar voor gezorgd?’

‘Ik,’ zei meester Frans.

‘En alle kinderen van groep 3 - 4.’

Juf Suzan begreep er niets van.

‘Waar heb je het over, Frans?’

En waar is meneer Stork eigenlijk gebleven?’

Ik heb hem nergens meer gezien.’

Meester Frans grinnikte.

Hij deed de deur van de school op slot.

Samen liepen ze het pad af.

‘Dat is een lang verhaal, Suzan.

Wil je het helemaal horen?’

Juf Suzan knikte.

‘Goed, laten we een wandeling maken, dan vertel ik je alles.’

Wouter en Sita zaten achter in de auto van Sita's moeder, die een eindje van de school vandaan geparkeerd stond.

Sita's moeder was in haar opwinding over de zwarte ooievaar haar autosleutels kwijtgeraakt. Ze rommelde in haar handtasje en doorzocht al haar zakken.

Daarom stond de auto er nog steeds.

'Moet je kijken,' zei Wouter.

'Meester Frans en juf Suzan, hand in hand.'

‘Ja,’ zei Sita met een zucht.

‘Ik vraag mij af waar die twee over praten.’

Meester Frans keek naar de hemel.

Er stond een mooie heldere maan.

‘Er is iets wat je eerst moet weten, Suzan.’

‘Zeg het maar.’

Meester Frans kuchte.

‘Zie je, Suzan.

Eigenlijk ben ik al heel lang dol op jou.

Maar ik heb het nooit durven zeggen.’

Juf Suzan greep zijn hand beet.

‘Gekkerd, waarom niet?’

‘Omdat,’ zei meester Frans, ‘ik af en toe in een kikker verander.

Ik was bang dat jij dat een beetje vreemd zou vinden.’

Juf Suzan bleef staan.

‘Is dat alles, Frans?’

Mallerd, ik ben ook dol op jou.

Wat geeft het nou, dat je soms een kikker bent.

Dat had je mij gerust kunnen vertellen.’ Plotseling kuste ze hem.

‘O Frans, telkens als ik bij jou ben, krijg ik vlinders in mijn buik.’

Het leek of zij een eindje omhoog zweefde.

Dat was ook zo.

‘En soms, als ik mij niet inhoud, gebeurt er iets met mij,’ zei juf Suzan met een zangerige stem. Er groeiden vleugels uit haar rug en ze kromp. Juf Suzan veranderde langzaam in een sierlijke vlinder.

Meester Frans zag hoe zij in het maanlicht opsteeg.

Zij ook! dacht meester Frans.

Dat wist ik niet.

De vlinder dwarrelde een paar keer om zijn hoofd en fladderde toen de straat in.

‘Suzan, wacht op mij, ik kom eraan.’

Dol van geluk holde meester Frans achter de vlinder aan.

Hij zwaaide met zijn armen en struikelde telkens over zijn eigen benen.

‘Ik ben verkikkerd op jou, Suzan,’ riep hij. En terwijl hij verder rende, veranderde hij in meester Kikker.

‘Kijk nou eens,’ zei Sita. ‘Zij is een vlinder.’

Sita klonk niet eens verbaasd.

‘Ik snap nog steeds niet wat de meester in haar ziet.

Een kikker en een vlinder, dat gaat toch niet samen?’

Wouter grinnikte en legde opeens zijn arm over haar schouder.

Sita's moeder had eindelijk het sleuteltje gevonden in de voering van haar jas en startte de auto.

‘Natuurlijk gaat dat wel,’ zei Wouter.

‘Net als een bruin meisje en een sproetige jongen met rood stekeltjeshaar.

Dat gaat ook best.’

Sita keek hem met grote ogen aan.

‘Wat bedoel jij nou weer?’

Wouter haalde zijn schouders op.

‘Ik kan er ook niets aan doen.

Maar ik ben een beetje verkikkerd op jou.

Vind je dat goed?’

Sita barstte in lachen uit.

‘Mij best, als jij maar niet in een kikker verandert.’

De auto trok op en reed de straat uit.

Op de hoek van de straat zaten een kikker en een vlinder naast elkaar op een tuinmuurtje in de maneschijn.

Wouter en Sita zwaaiden heel hard naar hen. Maar de kikker en de vlinder hadden alleen oog voor elkaar.

Paul van Loon over Meester Kikker

Toen ik een jaar of zeven was, speelde ik vaak bij een sloot, die vlak bij ons huis lag.

Toen zaten er nog veel kikkers in die sloot.

(Ik heb er ook wel eens een krokodil gezien, maar dat is een ander verhaal.)

Ik ving kikkervisjes en hield ze in een soort aquarium, tot ze pootjes kregen, hun staart verloren en echte kikkertjes waren geworden. Dan liet ik ze weer vrij.

Jarenlang heb ik dat gedaan.

Ik was de kikker-expert. Als er bij de buurvrouw een kikker het huis binnen gekropen was, werd ik geroepen om hem te vangen.

Ik had een oom, oom Henk, die een of twee keer in het jaar op bezoek kwam met zijn gezin. Altijd als hij kwam vroeg hij: ‘En, Paul, hoe gaat het met de kikkers?’

En dan begon hij te lachen.

Het werd een soort grap tussen ons, die hij jarenlang bleef volhouden, zeker tot mijn zestiende.

Ik was toen al lang niet meer met kikkers bezig, maar de grap bleef bestaan.

Achter de sloot waren weilanden, waar elk jaar een ooievaar naartoe kwam.

Een statige, indrukwekkende vogel.

In dit boek is de ooievaar de boosdoener, maar dat komt doordat hij eigenlijk een mens is.

In werkelijkheid is een ooievaar natuurlijk een prachtige vogel, waar we heel zuinig op moeten zijn. Anders verdwijnt hij voorgoed uit ons landschap.

Mijn oom Henk is er helaas niet meer. Kikkers heb ik daar al jaren niet meer gezien, net zomin als de ooievaar. De weilanden en de sloot hebben plaatsgemaakt voor nieuwbouw.

Maar als oom Henk, de kikkers en die ooievaar er niet geweest waren, was ik vast en zeker nooit op het idee voor dit verhaal gekomen. Daarom draag ik dit boek op aan mijn oom Henk, alle ooievaars en de kikkers van vroeger.

6 augustus 1994

for 6. 2025